

Η ΚΑΣΤΑΛΙΑ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

Ευριπίδου

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΑΙ.

Οί γαληνιῶντες ἄνεμοι ἐπερίωρισαν τοὺς ἀνυπομόνους Ἕλληνας εἰς τὴν Αὐλίδα καὶ δὲν τοὺς συγχωροῦσι νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῆς Τρωάδος· ἵνα τὸ ἐμπόδιον τοῦτο λυθῆ, εἶναι ἀνάγκη, ὡς εἶπεν ὁ μάντης Κάλχας, νὰ προσφέρωσιν ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἰφιγένειαν. Ὁ Ἀγαμέμνων ἐνδίδων εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ Μενελάου ἔλαβε τὴν σκληρὰν ταύτην ἀ-

πόφασιν. Ἐξαπέστειλε λοιπὸν εἰς Ἄργος ζητῶν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἐπὶ προφάσει ὅτι θέλει συζεύξει αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τοῦ Κάλχας, τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τοῦ Μενελάου, οὐδεὶς ἄλλος ἐγίνωσκε τὸ μυστικόν.

Ὁ Ἀγαμέμνων, ἐξελθὼν ἐν καιρῷ νυκτὸς τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, καλεῖ πρεσβύτην τινα, ὑπηρέτην τοῦ οἴκου του, πρότερον ὑπηρε-

(ΕΤΟΣ Α΄. Φυλλ. ΙΑ΄. καὶ ΙΒ΄.—Ἰαν. καὶ Φεβρ. 1862)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ
ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΓΡΑΦΕΝΤΩΝ

Κατὰ τὸ 1820, ὑπὸ Ζ. Ζ.

Σ' τὰς ὥραις μεταξὺ μία μόνη εἶσαι φῶς μου,
Ἀφροδίτη φαίνεσαι εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου,

Ἐχεις ὀφθαλμούς γλυκεῖς ἔχεις πρόσωπον ὦραιον
Τί παράδοξον σ' εἶσενά νά νικήσης ἓνα νέον!
Ἐάν δὲν σέ ἀποκτήσω θάνατος μὲ περιμένει.
Ἄχ ἄς ᾔξευρα βεβαίως τί προστάξ' ἢ Εἰμαρμένη!

Ὁ ἔρωτάς σου ἔκαμε τὸ στήθος μου κονάκι
Καὶ ξεψυχῶ γιὰ λόγου σου χρυσὸν μου κοκκωνάκι.

Αἱ χάριτες τὸ στήθος σου ἔκαμαν κατοικίαν
Καὶ καίτευον ἀπ' ἐκεῖ τὴν μαύρην μου καρδίαν.

Ο ΕΡΩΣ.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον,
ἔπου νὰ θλίβῃ τόσο πικρὰ,
Σώματα μέλη νὰ κατακαίη,
νὰ κατασταίνῃ σγεδὸν νεκρὰ,
Δισθήσεις φρένας τὸ νὰ ἀλλάξῃ,
Ψυχικὰ πάθη νὰ προξενῇ,
Φλόγας ν' ἀνάπτῃ ὡσὰν καμίνους
καὶ τὰς δυνάμεις ν' ἀτονῇ,
Νὰ βίβη βέλη καὶ νὰ κεντρῶνῃ
νὰ θανατῶν φαρμακερὰ,
Πληγὰς νὰ φέρῃ μετὰ βασάνων,
μυρία πάθη λυπητερὰ,
Νὰ ἀφανίξῃ τὰς ἡσυχίας
νὰ ἐμποδίσῃ ὑπὸ ποινήν
Κάθε ἀνάπαισιν τῆς καρδίας
καὶ ἡρεμίαν παντοτεινήν.
Ποσὼς ἀνέσεις νὰ μὴ χαρίξῃ,
νὰ μὴν οἰκτιρεται παντελῶς
Εἰς τὰς βαρείας του ἐπιθέσεις,
παρὰ νὰ θλίβῃ ὀλοτελῶς,
Νὰ μὴ φρογγίξῃ πῶς ἐπιφέρει

ἀταραξίαν κάθε ψυχῆς,
Πῶς κατασταίνει τὸν κάθε ἓνα
νὰ ὀνομάζεται δυστυχῆς.
Νὰ τυραννῆται νὰ συλλογῆται
νὰ μὴν εὐρίσκῃ ἱατρικόν
Νὰ ἀπελπίζεται τέλος πάντων
εἰς ἓνα βᾶσανον δραστηκόν,
Νὰ μὴν αἰσθάνεται πῶς ὑπάρχει,
νὰ μὴ λαμβάνῃ ἀναπνοήν,
Νὰ παραβλέπῃ τὰς περιστάσεις
νὰ μὴ τὸν μέλλῃ διὰ ζωὴν,
Νὰ παρεκτρέπεται τῆς ὁδοῦ τοῦ
διγενεῶς νὰ παραφρονῇ,
Χωρὶς συνέσεως περιόδους,
χωρὶς νὰ ἴναι ὑπομονῆ,
Νὰ περιφέρεται μὲ τὸ σῶμα,
κί ὁ νοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ κατοικῆ,
Νὰ φέρῃ ἔλλειψιν τῆς καρδίας
χωρὶς τελείως νὰ διοικῆ,
Παρὰ ὁ ἔρως εἶναι ὁ μόνος
ποῦ στέκει τόσο ἀσυμπαθῆς
Νὰ κάμῃ ὅλους ὅσους φλογίσῃ
νὰ κατατῶν ὁμοιοπαθεῖς,
Τόσον εἰς νέους, ὅσον κ' εἰς νέας
κάμνει παράστατον λυπηρᾶν,
Καὶ τὴν ζωὴν τους μὲ ἀσπλαγχνίαν
τὴν καταντᾶ τόσο θλιβεράν,
Ὅπου τελείως ἀναισθητοῦσι
δὲν συλλογοῦνται παραφρονοῦν
Αἱ πρῶτα φρένες μὲ τὰς ὑστέρας
σχεδὸν τελείως δὲν συμφωνοῦν!

Φεβρουάριος 1820.

Ἄχ ἔρωτα σκληρότατε καὶ πῶς νὰ σὲ βαστάξω,
Ποῦ δὲν περᾶ μία στιγμὴ χωρὶς ν' ἀναστενάξω.
Τὰ βασάνα ποῦ ἔχω γὰρ δὲν εἶναι εἰς κανένα,
Ἢ σαίτιαίς σου ἔρωτα γεννήθησαν γιὰ μένα.

Θυσίαν εἰς τὸν ἔρωτα θὰ κάμω τὸ κορμί μου
Ὅταν δὲν λάβῃς ἔλεος σ' τὰ πάθη μου, ψυχῇ μου.
Ἐπέμεινα τόσο καιρὸν, πλέον δὲν ὑπομένω,
Σ' τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα θυσιά του νὰ γένω.

Τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα εἰς κρίσιν νὰ τραθῆξω,
Πῶς ἔφθηρε τὸ σῶμα μου νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξω.

Μονάχῃ ἢ καρδίᾳ μου δὲν ἴμφορεῖ νὰ ζήσῃ,
Τὴν ἰδικήν σου σύντροφον ζητεῖ νὰ ἀποκτήσῃ.

Ἄχ φῶς μου πεθαίνω, ἀνήμεστον πρᾶγμα,
Ἰάτρευσον τάχος ψυχῆς μου τὸ τραῦμα,
ὁ ἔρως πὰ δάει
καὶ δὲν ἱατρῆται
Πόνους τοὺς δίκους μου καὶ πάθη ἀντάμα.

Πεθαίνω ψυχῇ μου λυπήσου ὀλίγο,
Ἄχ τοῦ σώματός μου τὸν τάφον ἀνοίγω
μὲ τὰ κλαύματά μου
καὶ παράπονά μου,
Ἵς τὸν ἄδην ἀδίκως ὁ τάλας πηγαίω.

Παιδεύω ἀθλίως τὸ ἄθλιον σῶμα,
Ἄχ τὸ καίμενον πῶς γίνεται χῶμα!
ἔταν συλλογοῦμαι
γιατί τυρανοῦμαι.
Ἄχ ἐντὸς ὀλίγου πῶς γίνομαι πτώμα!

Ὁ ἔρως ἀδίκως τὴν πτωχὴν ψυχῇν μου
Πῶς νὰ τὴν παιδεύῃ; ὦ ἀναπνοῆ μου!
λατρεῦω σὲ μόνον
μὲ μεγάλον πόνον,
Ἄς ἴσους δίκη μου, ὦραία ψυχῇ μου!

Κάθε μίαν ὥραν, ὁμοίως καὶ τώρα
Εκπλήττομαι ἄκρως, παγνέι εἰς μᾶκρος
ἢ ἄκρα μου λύπη
ποτὲ δὲν ἐκλείπει.
Λυποῦμαι, πεθαίνω ἀδίκως καθ' ὥρα.

Ὅταν ἐνθυμοῦμαι καὶ διανοῶμαι
Πῶς σ' εἶχα κοντά μου, σφοδρῶς τυρανοῦμαι,
κλαίω καὶ φωνάζω
τὸν θάνατον κράζω.
Ὅταν δὲν σὲ βλέπω δικαίως λυποῦμαι.

Νὰ μὲ ἐνθυμᾶσαι καὶ νὰ συλλογᾶσαι,
Ὅτι εἰς τὸν νοῦν μου πάντοτε θὰ νᾶσαι,
ὦραία, γενναία,
ποτὲ ἀπευκαταία,
Καὶ ἂν ἀμφιβάλῃς ἀδίκως πλανᾶσαι.

Ὅσον καιρὸν ζήσω δὲν θὰ λησμονῆσω,
Ἄν θ' ἀπέφασίω νὰ σὲ παρατίθω,
παρὰ θὰ φροντίσω
καὶ θὰ προσπαθίσω,
Εὐμορφον πουλί μου, νὰ σὲ ἀποκτήσω.

Δύσκαλον νομίζω νὰ σὲ λησμονῆσω,
Πῶς θέλω βαστάξω νὰ σὲ παρατίθω
εὐμορφον κορμάκι
χρυσὸν προσωπάκι
Παρὰ τότε μόνον ὅταν ξεψυχῆσω.

Τάχα τέτοιο κάλλος θὰ τὸ δῆ καὶ ἄλλος
Καὶ νὰ τυραννῆται ὡς ἐγὼ μεγάλως!

(TOM. A.)

ὡσὰν εἰς γριανκίη
ποῦ δὲν μὲ ἀφήνει
Ὅραν ἡσυχίας τί καμὸς μεγάλος!

Ἀφροδίτη θεῖα, ἔρωτος κυρία
Πῶς νὰ ὑπερέφω βάσανα μυρία,
πῶς; μὲ ποῖον τέλος
τὸ σκληρὸν τοῦ βέλος
Νὰ μὲ προξενήσῃ πάθη τὰ παντοῖα;

Ἄκρα ὦραιότης, σκληρὰ γενναιότης
ἔρωτος τὸ βέλος καὶ ἡ κραταιότης
μὲ κρατεῖ δεμμένο
ἀλυσοδεμένον,
Νὰ μὲ θανατώσῃ αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς!

Τὸ μέγα μου πάθος ποῖος ἱατρῆται;

Παρὰ τὴν ψυχῇ μου, εὐμορφον πουλί μου
Νὰ χαρῶ γὰρ σένα, ἄχ ἀναπνοῆ μου!
ἂν ποτὲ σὲ χάσω
βέβαια θὰ σκάσω.
Ἄγαπᾷς με; φῶς μου, πές με τὴν ψυχῇ μου!

28 Φεβρουαρίου 1820.

ΙΣΙΣ καὶ ΟΣΙΡΙΣ.

Ἡ ἴσις θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἀνάλογος μὲ
τὴν παρ' Ἕλλησι Δῆμητραν, θεωρεῖται παρὰ
πολλῶν, συγχρόνως ὡς μήτηρ, ἀδελφὴ καὶ
σύζυγος τοῦ Οσίριδος, ὅστις συνῆλθεν εἰς
γάμον μετ' αὐτῆς, οὔσης εἰσέτι ἐν τῇ κοι-
λίᾳ τῆς μητρὸς τῆς, ὥστε ὅταν αὐτὴ ἐ-
γεννήθη ἔφερεν ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς τὸν Ἀρ-
ρόερον ἢ Ἀρούρηρον ἢ Ὠρον, ἢτοι τὸν ἥλιον,
περὶ οὗ λέγει ὁ Πλούταρχος «Ὠρον Ἕλλη-
νες δ' Ἀπόλλωνα καλοῦσι» (ὁ Ἡρόδοτος
παραβάλλει τὸν Ὠρον μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν
Ὠρίωνα) (α).—Ἡ περὶ τῆς Ἰσιδος δοξασία
αὕτη εἶναι βεβαίως ἀλλόκοτος καὶ παρὰ φύ-

(α) Τὸ ὄνομα Ἀρρόερος ἢ Ἄρος γίνεται κατὰ τὸν
Ζαβλόνησκην ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ο ρ (φῶς), κατὰ δὲ τὸν
Ζουμάρδ ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ ἄρῖ (υπερβολικὴ θερμότης).

προσηλθον αὐτῷ καὶ τὸν ἠρώτησα, — Πῶς, ὦ Ἰσχόμαχε, ἐνῶ πάντοτε ἀσχολῆσαι, σχολάζεις σήμερον καθήμενος ἀργὸς ὧδε; διότι οὐδέποτε ἄλλοτε ἔτυχε νὰ σ' ἀπαντήσω οὕτως ἀπρακτοῦντα. — Οὐδὲ τώρα ἤθελες μ' ἀπαντήσει, ὦ Σώκρατες, εἰ μὴ εἶδα λόγον πρὸς τινος φίλους νὰ τοὺς ἀναμείνω ἐνθάδε. — Καὶ ὁπότεν δὲν ἔχης ἐργασίαν, λέγει ὁ Σωκράτης, πρὸς τῶν Θεῶν, ποῦ διατρέβεις, καὶ τί πράττεις; Διότι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ σ' ἐρωτήσω τί ἄρα γε πρᾶττων ὀνομάζεις καλὸς καὶ ἀγαθός. Ὅτι δὲ δὲν οἰκοτριβεῖς, τοῦτο εἶναι φανερόν ἐκ τῆς ἕξεως τοῦ σώματός σου. — Καὶ ὁ Ἰσχόμαχος γελάσας ἐπὶ τῇ ἐπωνυμίᾳ καλὸς καὶ ἀγαθός, παίζει λέγων, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι προσκαλοῦντες αὐτὸν ἐπὶ δημοσίᾳ συνεισφορᾷ οὐδέποτε καλοῦσιν αὐτὸν οὕτως, ἀλλ' ἀπλῶς Ἰσχόμαχον μετὰ τοῦ πατρωνυμικοῦ· ἀπαντῶν δὲ εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦ Σωκράτους βεβαίως ὅτι οὐδαμῶς ἐνδον διατρίβει, διότι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶναι ἱκανὴ νὰ διοικῆ πάνυ καλῶς καὶ αὐτὴ ἡ γυνή. — Ὁ δὲ Σωκράτης ἐπερωτᾷ, ἐάν ὄντως αὐτὸς εἰδίδαξε τὴν γυναῖκα ὡς νὰ ἦναι ὅποια πρέπει, ἢ ἂν ἔλαβεν αὐτὴν παρὰ τῶν γονέων τῆς πεπαιδευμένην. — Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος, νὰ παραλάβω αὐτὴν παρὰ τῶν γονέων τῆς πεπαιδευμένην, ἐνῶ μόλις δεκαπενταετῆς ἦλθε πρὸς ἐμέ, πρότερον δ' ἔζη ὑπὸ πολλῆς προφυλάξεως ὅπως, ἐλάχιστα μὲν βλέπη, ἐλάχιστα δ' ἀκούη, ἐλάχιστα δ' ὁμιλῆ (α); Καὶ δὲν σοὶ φαίνεται

ἱκανόν ὅτι ἐγνώριζε τὰ γυναικεῖα ἐργόχειρα καὶ πῶς νὰ διατάττη ταῦτα εἰς τὰς θεραπαίνας; Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν γαστέρα, ὦ Σώκρατες, ἦλθε καλῶς πεπαιδευμένη, ὅπερ ἐγὼ θεωρῶ μέγιστον μάθημα εἰς τε τὸν ἄνδρα καὶ εἰς τὴν γυναῖκα. — Κατὰ δὲ ἄλλα σὺ, ὦ Ἰσχόμαχε, ἐπαίδευσας τὴν γυναῖκα, ὥστε νὰ ἦναι ἱκανὴ νὰ ἐπιμελήται τῶν δεόντων; — Βεβαίως, ἀποκρίνεται ὁ Ἰσχόμαχος. ἀφοῦ ὅμως πρότερον καὶ ἔθυσσα καὶ ἠύχῃην εἰς τοὺς Θεοὺς, ὅπως καὶ ἐγὼ διδάσκω καὶ αὐτὴ μανθάνη τὰ βέλτιστα εἰς ἀμφοτέρους ἡμᾶς. — Καὶ ἡ γυνὴ λοιπὸν συνέθευε καὶ συνήχετο αὐτὰ ταῦτα; λέγει ὁ Σωκράτης. — Μάλιστα, ἀποκρίνεται ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ ὑπέσχετο πρὸς αὐτοὺς νὰ γίνῃ οἷα δεῖ, καὶ πρόδηλος ἦν ὅτι δὲν θέλει ἀμελήσει τῶν διδασκαλιῶν μου. — Πρὸς Θεῶν, ὦ Ἰσχόμαχε, τί πρῶτον ἤρχισας νὰ διδάσκησιν αὐτὴν, διηγοῦ μοι· διότι πολλῶ μᾶλλον τέρπομαι νὰ ἀκούω σοῦ διηγουμένου ταῦτα ἢ γυμνικόν τινα ἢ ἵππικόν ἀγῶνα. — Ὁ δὲ Ἰσχόμαχος ἀρχεται τῆς διηγήσεως ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐνυμφεῖθη αὐτὴν. Ὅτε ἤδη ἔλαβεν ἱκανόν θάρρος ὥστε νὰ συνομιλῆ πρὸς αὐτὴν ἐλευθέρως, πῶς ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ αὐτὴν ἂν ἐγίνωσκε, διὰ τί ἄρα συνέζευξαν αὐτοὺς οἱ γονεῖς, καὶ νὰ τῇ ἀποδεικνύη ὅτι δι' οὐδένα ἄλλον σκοπὸν συνήλθον εἰς κοινωνίαν διὰ τοῦ γάμου ἢ ἵνα λάβῃ ἑκάτερος βέλτιστόν τινα συγκοινωνόν καὶ οἶκου καὶ τέκνων. Καὶ περὶ μὲν

μνότητος τῶν παρθένων! Οὐ μόνον τὸ λαλεῖν ἀπεριτόλως καὶ πνευματικὴν ἐπιδεικνύειν εὐφυίαν, κατὰ τὴν νῦν περὶ πολιτισμοῦ ἐπικρατοῦσαν πλάνην, συνεχωρεῖτο ταῖς παρθένοις, κατὰ τὸ: «γυναῖξί κῆμον ἢ σιγῇ φέρει,» ἀλλ' οὐδὲ τὸ ὄραν καὶ ἀκούειν τὰ πάντα ἐπέτρεπον αὐταῖς.

(α) Πόσον ἡ ἀνατροφή τοῦ γυναικεῖου φύλου ἦτο αὐστηρὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ πόσον πρόνοιαν κατέβαλλον πρὸς διατήρησιν τῆς κοσμιότητος καὶ σε-

τῶν τέκνων, εἶπεν, ὅταν οἱ Θεοὶ μᾶς χαρίσωσιν, τότε βουλευσόμεθα περὶ αὐτῶν. Νῦν δὲ ἀνάγκη, ὦ γύναι, νὰ συσκεφθῶμεν περὶ τοῦ οἴκου ὅστις ἐστὶ κοινὸς ἀμφοτέρων· διότι καὶ ἐγὼ τὰ ἐμὰ καὶ σὺ τὰ ἐαυτῆς εἰς τὸ κοινὸν κατεθήκαμεν. Καὶ δὲν πρέπει νὰ λογιζώμεθα τίς κατέθηκε τὰ πλείονα, ἀλλ' ὁπότερος ἐξ ἡμῶν γίνῃ βελτίων συγκοινωνὸς οὗτός ἐστι καὶ ὁ τὰ πλείονος ἀξία συνεισενεγκών. Ἡ δὲ γυνὴ, λέγει, ἀπεκρίνατο πρὸς αὐτόν. — Καὶ εἰς τί θὰ εἶμαι ἐγὼ ἱκανὴ νὰ συμπράξω; ποῖα ἡ ἐμὴ δύναμις; Σὺ εἶ ὁ κύριος πάντων· ἐμὸν δ' ἔργον μοι εἶπεν ἡ μήτηρ ὅτι εἶναι τὸ σωφρονεῖν. — Ἀληθέστατον, ὦ γύναι, εἶπεν ὁ Ἰσχόμαχος, διότι καὶ ὁ πατήρ τὸ αὐτὸ εἶπε πρὸς ἐμέ. Ἄλλ' ἔργον σωφρόνων εἴτε ἄνδρὸς εἴτε γυναικὸς εἶναι τὸ νὰ πράττῃ τοιαῦτα, ὥστε καὶ τὰ ὑπάρχοντα νὰ διατηρῆ εἰς καλλίστην κατάστασιν, καὶ ἄλλα ὅ,τι κλειστόν ν' ἀποκτᾷ τιμῶς καὶ δικαίως. — Καὶ τί δὲ βλέπεις, εἶπεν ἡ γυνὴ, ὅπερ ἐγὼ πράττουσα ἠδυνάμην νὰ συντελέσω εἰς τὴν αὐξήσειν τοῦ οἴκου; — Ναί, καὶ πολὺ τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Ἰσχόμαχος, εἰς ὅσα δηλονότι καὶ οἱ Θεοὶ σέ ἔκαμον φύσει ἱκανὴν καὶ ὁ νόμος συνεπαίνει, ταῦτα προσπάθει νὰ πράττῃς ὅσον ἀριστα. — Καὶ ποῖα εἰσι ταῦτα, εἶπεν ἐκεῖνη. — Τὰ μέγιστα καὶ ἀξιολογώτατα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσχόμαχος, ἅπερ ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἔργα τῆς ἐν τῷ σμῆνι ἡγεμόνος τῶν μελισσῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἰσχόμαχος ἀναπτύσσει πρὸς τὴν γυναῖκα σοφὴν καὶ λεπτομερῆ περὶ γάμον θεωρίαν· ἀποδεικνύει δὲ, πρῶτον τὴν πρὸς παιδοποιεῖαν φυσικὴν ἀνάγκην αὐτοῦ: «τῷ μὴ ἐκλιπεῖν ζῶων γέννη, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐ-

ποίησεν αὐτοὺς ὁ Θεός.» εἶτα δὲ τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ οἴκου πρὸς τε τὴν διαίταν τῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸς τὴν διατήρησιν τῶν συγκομιζόμενων καρπῶν, ἅτινα διὰ μόνῃς τῆς συζυγικῆς κοινωνίας κατορθοῦνται. Εὕρισκει δὲ ὅτι ὁ Θεὸς πανσόφως προνοῶν παρεσκεύασε τὴν φύσιν τῆς μὲν γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἐνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, τὴν δὲ τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τὰ ἔξω. Διότι, λέγει, ἐπιτάξας τῷ ἀνδρὶ τὰ ἔξω ἔργα, κατεσκεύασε τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἰσχυρὰ ὡς νὰ ὑποφέρωσι καὶ βίγη, καὶ καύσωνας, καὶ ὁδοιπορίας, καὶ στρατείας· ἀσθενεστέραν δὲ κατασκευάσας τὴν γυναῖκα, προσέταξεν αὐτῇ τὰ ἐνδον ἔργα. Ἐπειδὴ δ' εἰς τὴν γυναῖκα ἀνέθηκε τὴν ἀνατροφήν τῶν νεογνῶν τέκνων, ἐνέσπειρεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς καὶ πλεῖον μέρος τῆς φιλοστοργίας. Ὅτι δὲ πρὸς τὸ φυλάττειν τὰ εἰσχομιζόμενα ὁ φόβος ἐστὶ καλόν, πλεῖον μέρος τοῦ φόβου ἔδωκεν εἰς τὴν γυναῖκα ἢ εἰς τὸν ἄνδρα. Θάρρος δὲ πλείοτερον ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα, εἰδὼς ὅτι ἀνάγκη ἔσται ὑπερασπίσεως ἐάν τις ἀδικῇ τὸν ἔχοντα τὰ ἔξω ἔργα. Τὸ δὲ μνημονικόν εἰς τὸ μέσον κατέθηκεν εἰς ἀμφοτέρους, διότι ἀμφοτέροι ἐχουσι χρεῖαν καὶ νὰ δίδωσι καὶ νὰ λαμβάνωσιν. Ἐπίσης δὲ καὶ τὴν ἐγκράτειαν εἰς τὸ μέσον κατέθηκεν, ὥστε ὁ καλλίτερος ν' ἀπολαμβάνῃ αὐτεξουσίως τὸ πλεῖστον μέρος τούτου τοῦ ἀγαθοῦ. Τόσω δὲ μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς συζυγικῆς κοινωνίας ὠφέλεια γίνεται ἐπαισθητότερα, καθ' ὅσον διαφέρουσιν αἱ φύσεις ἑκατέρων τῶν γενῶν, ὥστε τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἐνός ν' ἀναπληρῶσι τὰ ἐλλείμματα τοῦ ἐτέρου. Προστρέπει δὲ αὐτὴν καὶ ἑαυτὸν, ἵνα μὴ ἀμελήσῃσι

τὴν πραγματοποιήσιν τῶν καθήκοντων, ἃ ὁ Θεὸς προσέταξεν εἰς ἑκάτερον ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐπιφέρει τὴν τοῦ νόμου μαρτυρίαν, λέγων ὅτι καὶ νόμος συνίστηται τὴν συζυγίαν καὶ ἐπικυροῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φύσει καλῶς διωρισμένα, διατάκτων εἰς μὲν τὴν γυναῖκα τὸ νὰ μένη ἔνδον καὶ νὰ θυραυλῆ, εἰς δὲ τὸν ἄνδρα ἀτιμίαν προσάπτων, ἐὰν μένη ἔνδον καὶ ἀμελῆ τῶν ἔξω ἔργων. Ἐὰν δέ τις, λέγει, πράττη ἄλλα παρ' ὅσα ὁ Θεὸς φύσει διώρισεν, οὗτος δὲν λανθάνει τοὺς Θεοὺς ἀδικῶν, ἀλλὰ τιμωρεῖται αὐστηρῶς, ἐὰν ἀμελῆ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἢ πράττη τὰ ἔργα τῆς γυναικός. Ἀκολούθως μεταβαίνει εἰς τὴν ἐξομοίωσιν τῆς καλῆς οἰκοδεσποίνης πρὸς τὴν τῶν μελισσῶν ἡγεμόνα καὶ εὐρίσκει τὴν εἰκόνα ἀκριβεστάτην. Διότι, καθὼς ἐκείνη, λέγει, ἐν τῷ σμήνι μένουσα οὐκ ἔα ἀργοὺς τὰς μελίσσας, ἀλλ' ὅσαι μὲν πρέπει νὰ ἐργάζωνται ἐκπέμπει εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ τὰ ὑφ' ἑκάστης εἰσφερόμενα δέχεται καὶ διατηρεῖ ἕως οὗ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ ἔνδον μένουσα ἐπιστατᾷ τῶν οἰκετῶν, καὶ τοὺς μὲν πέμπει ἵνα ἐργασθῶσιν εἰς τὰ ἔξω ἔργα, τοὺς δὲ μεταχειρίζεται εἰς τὴν ἔνδον ἐργασίαν· καὶ ὡσπερ ἐκείνη ἐπίσταται ἐπὶ τοῖς ἔνδον ἐξυφαινόμενοις κηρίοις καὶ ἐπιμελεῖται τῶν νεογνῶν, καὶ ἀποικίζει τέλος αὐτὰ, ὁπόταν γένωνται ἀξιοεργά, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ ὑποδέχεται τὰ εἰσενεχθέντα, καὶ ὅσα μὲν εἶναι ἀνάγκη, δαπανᾷ, ὅσα δὲ περιττεύουσι φυλάττει, ἵνα μὴ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν τεταμιευμένα δαπανῶνται εἰς τὸν μῆνα, κτλ.— Μία δὲ μόνη τῶν φροντίδων σου (προστίθουσιν), ὦ γύναι, ἴσως σοὶ φανῆ ὀχληροτέρα, ὅτι ἐνίοτε ἀνάγκη ἐστὶ ἵνα

ἐπιμελῆσαι τοὺς ἀσθενούντας ἐκ τῶν οἰκετῶν, ὅπως θεραπεύωνται. Ἄλλ' ἢ ἀγαθὴ καὶ εὐαίσθητος τοῦ Ἰσχομάχου γυνὴ προθύμως ἀπαντᾷ ὅτι τοῦτο ἐσται τὸ ἐπιχαριτώτατον αὐτῆς μέλημα, ἐὰν οἱ καλῶς θεραπευθέντες μέλλωσι βεβαίως νὰ γίνωσιν εὐνοότεροι καὶ προθυμότεροι. Ὁ δὲ Ἰσχομάχος ἐκτιμῶν καὶ θαυμάζων τὴν διάθεσιν τῆς γυναικός ἀπονέμει αὐτῇ τὸν τίτλον ἀγαπητῆς καὶ ἀξιοτίμου βασιλίσσης, λαμβάνων καὶ πάλιν τὴν εἰκόνα ἐκ τῆς ἡγεμόνος τῶν μελισσῶν.— Ἡ δὲ γυνὴ ἀπροσεκτοῦσα πρὸς τὸν ἔπαινον ἀνθυποβάλλει μετριοφρόνως, λέγουσα ὅτι ματαίᾳ ἐστὶ ἡ ἐμὴ φυλακὴ καὶ διανομὴ τῶν ἔνδον, εἰ μὴ ὑπάρχει ὁ ἔξωθεν τι εἰσφέρων. Καὶ ὁ Ἰσχομάχος, — Γελοῖα, λέγει, καὶ ἡ ἐμὴ εἰσφορά ἤθελε φανῆ, εἰ μὴ ἐστὶ ὁ σώζων τὰ εἰσενεχθέντα· ἄλλως ἤθελον πάθει ὅ,τι οἱ εἰς τετρημμένον πῖθον ἀντλοῦντες. Ἐφεξῆς δὲ διηγῆται καὶ εἴτι ἄλλο ὠμίλησε πρὸς αὐτὴν ὅπως γίνῃ ἀληθῶς οἰκοδέσποινα· ὅτι προὔπεσχεθῆ αὐτῇ τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἧς θέλει αἰσθάνεσθαι εἰς τὸ διδάσκειν τὰς ἀνεπισημόνας θεραπαίνας τὰ ἔργα, καὶ τὴν μεγίστην ἐπιβρόχην ἣν θέλει ἐξασκεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ, τοὺς μὲν ἀξίους εὐεργετοῦσα, τοὺς δὲ κακοὺς κολάζουσα· ἐβεβαίωσε δὲ αὐτὴν ὅτι ὅσῳ πρὸς σπουτέρα γίνηται, οὕσα βελτίων κοινωνὸς καὶ φύλαξ τοῦ οἴκου εἰς τὰ τέκνα, τοσοῦτω σεβαστοτέρα καὶ τιμιωτέρα θέλει γέινει εἰς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ. Παύει δὲ τῆς διηγήσεως λέγων, ὅτι τοσαῦτα, ὦ Σώκρατες, ἐνθυμοῦμαι νὰ συνδιελέχθην τὸ πρῶτον μετὰ τῆς γυναικός μου.

Μετὰ τὴν διήγησιν ταύτην τοῦ Ἰ-

σχομάχου ἐρωτᾷ ὁ Σώκратης ἂν τῷ ὄντι παρετήρησε βελτίωσιν τινα εἰς τοὺς τρόπους τῆς γυναικός, συνεπεία τῶν πρώτων ἐκείνων διδασκαλιῶν. Οὗτος δὲ βεβαίως ὅτι μεγίστην καρποφορίαν ἐπέφερον οἱ λόγοι αὐτοῦ ἐν τῇ φύσει ἀγαθῇ τῆς γυναικός ψυχῇ· ἐπέισθη δ' εἰς τοῦτο ἐκ τῆς ἐξῆς περιστάσεως. Ἔτυχε, λέγει, νὰ ζητήσω τι, ὅπερ ἀρτίως κομίσας εἶχον ἐγγχειρίσει εἰς αὐτὴν· ἐκείνη δὲ μὴ εὐροῦσα αὐτὸ, εἰς μεγίστην κατέστη ἀμηχανίαν, ἠριθρίασε καὶ προφανῶς ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Τοῦτο ἰδὼν ἐκεῖνος ἔκρινε πρέπον ἵνα ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς ἕτερον τῆς οἰκιακῆς εὐνομίας μάθημα, τὴν ἀκριβῆ καὶ κατὰ κόσμον ταξιθέτησιν ἐκάστου τινός ἐν τῷ προσήκοντι χώρῳ.— Οὐδὲν πρᾶγμα, ὦ γύναι, τῆ εἶπεν, οὕτως εὐχρηστον καὶ ὠφέλιμον τοῖς ἀνθρώποις ὑπάρχει ὅσον ἡ τάξις. Ἐπιφέρει δὲ πρὸς τοῦτο διάφορα παραδείγματα. Ὁ χορὸς, λέγει, αὐτόχρημα ταραχὴ καὶ ἀτερπές τι θέαμα φαίνεται, ὅταν ἀτάκτως ποιῶσιν ὅ,τι ἂν τύχῃ ἕκαστος. Καὶ ἡ στρατιὰ δὲ ἀτακτος οὕσα ἐστὶ ταραχῶδες αὐτὸν, καὶ εἰς μὲν τοὺς πολεμίους εὐχειρωτότατον, εἰς δὲ τοὺς φίλους ἀηδεστάτην θέαν παρέχει, καὶ ἐν γένει ἀχρηστότατόν ἐστι· διότι ὑποτεθείσθω ὅτι ὄνοι, ὀπλίται, σκευοφόροι, ψιλοὶ, ἵππεις, ἄμαξαι, ἀτάκτως συνεμίγησαν· πῶς ἠδύναντο νὰ ὀδοιπορῶσι χωρὶς νὰ ἐπικωλύωσιν ἀλλήλους, ὁ μὲν βαδίζων τὸν τρέχοντα, ὁ δὲ τρέχων τὸν ἐστηκότα, ἢ δὲ ἄμαξα τὸν ἵππεα, ὁ δὲ ὄνος τὴν ἄμαξαν, ὁ δὲ σκευοφόρος τὸν ὀπλίτην; Πῶς δὲ ἠδύναντο νὰ μάχωνται ἐν καιρῷ ἀνάγκης; πῶς δὲ καὶ νὰ φεύγωσι δίχα νὰ καταπατήσωσιν ἀλλήλους; Τοῦναντίον δὲ

στρατιὰ τεταγμένη καὶ εἰς τοὺς φίλους κάλλιστον θέαμα παρέχει καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς δυσχειρωτότατον ἔρκος. Ὁμοίως καὶ ἡ πρὸς πλοῦν ὠπλισμένη τριήρης, εἰ μὴ εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως κείνται τὰ ἐν αὐτῇ, οὐ μόνον ἀηδῆς τὴν θέαν, ἀλλὰ καὶ ἀχρηστος καὶ ἐπικίνδυνός ἐστι. Καὶ σὺ λοιπὸν, λέγει, ὦ γύναι, ἐὰν θέλῃς ὅπως ἀπαλλαγῆς τοῦ ταραχῆς τούτου, ἔλθε ἄς ὀρίσωμεν τὴν προσήκουσαν θέσιν εἰς ἕκαστα, ὥστε καὶ τὰ ὑπάρχοντα νὰ γινώσκῃς καὶ εὐχερῶς νὰ λαμβάνῃς, οὐ τινός λάβῃς ἀνάγκην· διότι τὴν ἔλλειψιν τοῦ πράγματος θέλει ποθήσει ἡ θέσις, καὶ τὸ βλέμμα ἀκόπως θέλει ἐξετάζει τὸ δεόμενον θεραπείας, καὶ ἡ ἔξις ταχέως θέλει σοὶ ἐγγχειρίσει τὸ εἰς χρῆσιν ἀναγκαῖον. Διηγεῖται δὲ πρὸς τὸν Σώκратην τὴν καλλίστην καὶ ἀκριβεστάτην τῶν σκευῶν ταξιθέτησιν ἣν ποτε ἐθεάσατο ἐν τινὶ πλοίῳ Φοινικικῷ. Ταῦτα δὲ καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα εἰπὼν διηγεῖται πῶς προέτρεπεν αὐτὴν εἰς τὸν τῆς εὐκοσμίας ἔρωτα.— Πόσον ὠραῖον φαίνεται, εἶπεν αὐτῇ, ὅταν καὶ τὰ ὑποδήματα κατὰ σειρὰν κείνται, ὅποια καὶ ἂν ᾧσι, καὶ τὰ ἐνδύματα ὁμοίως, καὶ τὰ στρώματα, καὶ τὰ χάλκινα σκεύη, καὶ τὰ περὶ τὴν τράπεζαν; Καὶ αὐταὶ εἴτι αἱ χύτραι εὐκρινῶς καὶ εὐτάκτως κείμεναι εὐρυθμόν τινα χορὸν σχηματίζουσιν. Ὅτι δ' ἀληθῆ ταῦτα λέγω, ὦ γύναι, εὐκόλον εἶναι νὰ λάβωμεν πείραν αὐτῶν ἀζημίως καὶ ἀνεπιπόνως. Μηδ' ἐκεῖνο ἄς μὴ σὲ λυπῆ ὅτι εἶνα δύσκολον νὰ μάθῃ τις τὰς θέσεις ἐκάστου πράγματος καὶ νὰ κατέχη αὐτὰς ἐν τῇ μνήμῃ· διότι βέβαιον εἶναι ὅτι τὰ ἐν τῇ πόλει εἰσὶ μυριοπλάσια τῶν ἡμετέρων, οὐδεὶς ὁμῶς ἀπορεῖ εἰς τὴν εὐ-

ρεσιν πράγματός τινος ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀλλὰ γινώσκει ὀπόθεν ἐλθὼν ὀφείλει νὰ λάβῃ αὐτό. Τὸ δ' αἴτιον εἶναι ὅτι ἕκαστον κείται ἐν ὠρισμένῳ χώρῳ. Τοσαῦτα, λέγει, ἐνθυμούμαι νὰ συνδιελέχθην μετ' αὐτῆς καὶ περὶ κατατάξεως καὶ διαχωρίσεως τῶν σκευῶν.

Ἐνταῦθα ἐρωτᾷ ὁ Σωκράτης πῶς ἄρα γε ἤκουεν ἡ γυνὴ ταύτας τὰς διδασκαλίας αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰσχόμαχος ἀπαντᾷ ὅτι ὑπέσχετο ἵνα ἀκολουθήσῃ αὐτὰς, καὶ ἔχαιρε μεγάλως ὡς ἐξ ἀμηχανίας εὐπορίαν τινὰ εὐροῦσα, καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα ὅ,τι τάχιστα διατάξωσιν ἕκαστα καθὼς ἔλεγεν. Ἀκολουθῶς διηγεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ φυσικὴ τῆς οἰκίας οἰκοδομὴ ἐβοήθησεν αὐτοὺς εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀρμοδίου θέσεως ἐν ἕκαστῳ. Διότι εἰς μὲν τὸν θάλαμον ὄχυρον ὄντα κατέταξαν τὰ πλείστου ἀξία καὶ τὰ στρώματα· εἰς δὲ τὰς ξηρὰς ἀποθήκας, τὸν σῖτον· εἰς δὲ τὰς ψυχρὰς, τὸν οἶνον· εἰς δὲ τὰ φωτεινὰ μέρη, ὅσα ἐργόχειρα καὶ σκεύη ἐδέοντο φωτός. Διαιτητήρια δὲ κεκαλωπιμένα ἐπεδείκνυον αὐτῇ, λέγει, τὸ μὲν θέρος τὰ δροσερὰ, τὸν δὲ χειμῶνα τὰ θερμά. Ἀφοῦ δὲ διήλθομεν ταῦτα, διεχωρίσαμεν ἔπειτα τὰ ἐπιπλα κατὰ φυλάς. Ἡρχόμεθα δὲ πρῶτον ἀθροίζοντες ὅσα σκεύη μεταχειρίζομεθα εἰς τὰς θυσίας. Μετὰ ταῦτα διηροῦμεν τὸν εἰς τὰς ἐορτὰς στολισμὸν τῆς γυναικός, τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἀνδρός εἰς ἐορτὰς καὶ εἰς πόλεμον, στρώματα ἐν γυναικωνίτιδι, στρώματα ἐν ἀνδρωνίτιδι, ὑποδήματα ἀνδρεία. Ὀπλων ἄλλη φυλὴ, ἄλλη τῶν ἐργαλείων τῆς ἐπιουργίας, ἄλλη τῶν αἰτοποιικῶν, ἄλλη τῶν ὀψοποιικῶν, ἄλλη τῶν διὰ λουτρὸν, ἄλλη τῶν σπογγιστηρίων, ἄλλη τῶν περὶ τὴν τράπε-

ζαν. Καὶ ταῦτα πάντα διεχωρίσαμεν, καὶ προσέτι ὅσα ἀείποτε ἀναγκαῖα εἰσι πρὸς χρῆσιν, καὶ τὰ τῶν ἐργατῶν. Ἀφελόντες δὲ τὰ κατὰ μῆνα δαπανώμενα, ἐχωρίσαμεν καὶ τὴν εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένην δαπάνην, διότι οὕτως ὀλιγώτερον λανθάνει πῶς θέλει ἀποβῆ πρὸς τὸ τέλος. Ἀφοῦ δὲ διεχωρίσαμεν ταῦτα πάντα μετεχομίσαμεν ἕκαστα εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν. Μετὰ δὲ ταῦτα τὰ μὲν ἐν καθημερινῇ χρήσει ἤκοντα σκεύη παρεδώκαμεν εἰς τοὺς οἰκέτας δείξαντες τὰς θέσεις αὐτῶν καὶ ἐπιτάξαντες ἵνα διατηρῶσιν αὐτὰ σῶα, ὅσα δὲ μεταχειρίζομεθα μόνον εἰς τὰς ἐορτὰς ἢ εἰς τὰς ξενοδοχείας, ἢ ἐφ' ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ταῦτα ἐνεχειρίσαμεν τῇ ταμείᾳ, καὶ δείξαντες τὰς θέσεις αὐτῶν, καὶ ἐπαριθμήσαντες, καὶ καταγράψαντες ἕκαστα, εἶπομεν αὐτῇ νὰ δίδῃ μὲν ἕκαστα τούτων εἰς τὸν λαβόντα ἀνάγκην, νὰ ἐνθυμῆται δὲ εἰς ὄντινα δίδωσί τι, καὶ λαμβάνουσα ὀπίσω νὰ καταθέτῃ αὐτὸ ὅθεν τὸ ἔλαβεν.

Τὴν δὲ ταμίαν λέγει, ἐξελεξάμεθα, παρατηρήσαντες ἐκείνην, ἣτις ἐφαίνετο ἐγκρατεστάτη καὶ γαστρος, καὶ οἴνου, καὶ ὕπνου, καὶ λαγνίας, καὶ πρὸς τούτοις ἔχουσαν καὶ μνημονικὸν ἱκανὸν καὶ προνοοῦσαν μήπως ἐκπέσῃ τῆς ἀγάπης καὶ εὐνοίας ἡμῶν. Ἐδιδάσκομεν δὲ αὐτὴν τὸ μὲν νὰ διακείται εὐνοικῶς πρὸς ἡμᾶς, διακοινοῦντες αὐτῇ καὶ τῶν εὐφροσύνων καὶ τῶν λυπηρῶν· τὸ δὲ νὰ προθυμῆται μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν τοῦ οἴκου αὔξησιν, μεταδιδόντες αὐτῇ τῆς εὐπραγίας· τὴν δὲ δικαιοσύνην ἐδιδάσκομεν αὐτὴν, τιμῶντες τοὺς δικαίους μᾶλλον τῶν ἀδίκων, καὶ ἐπιδεικνύοντες ὅτι οἱ πρῶτοι βιοῦσι πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον τῶν δευτέρων. Ἐπὶ

πᾶσι δὲ τούτοις, λέγει, ὁ Σωκράτης, εἶπον τῇ γυναικὶ ὅτι οὐδὲν ὄφελος τούτων εἰμὴ αὐτῇ ἐπιμελήσῃται ὅπως διαμεῖνῃ ἕκαστῳ ἡ τάξις. Παραβάλλει δὲ τὴν θέσιν τῆς οἰκοδεσποίνης πρὸς τὴν τοῦ νομοφύλακος, καὶ τοῦ φρουράρχου, καὶ τοῦ Βασιλέως, δι' ἀκριβῆς καὶ πιστῆς ἀντιπαραθέσεως τῶν καθηκόντων ἐκάστου· λέγων ὅτι, καθὼς εἰς τὰς εὐνομούμενας πόλεις ἀνάγκη ὅπως ὁ νομοφύλαξ ἐπιτηρῇ ἐὰν οἱ νόμοι ἐκτελῶνται, ὁ δὲ φρούραρχος ἐξετάζῃ τὰ τείχη ἐὰν καλῶς ἔχωσιν ἕκαστα, ὁ δὲ Βασιλεὺς τὸν μὲν ἀξίον ἐπαινεῖ καὶ τιμᾷ, τὸν δὲ κακὸν λοιδορεῖ καὶ κολάζῃ, οὕτω καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀνάγκη ὅπως εὐνομηται, ἵνα ἡ γυνὴ ἐφίσταται ἐπὶ παντός, καὶ προστάτῃ τὰ ἔργα εἰς τοὺς οἰκέτας, καὶ ἐξετάζῃ ἐὰν καλῶς ἔχωσιν ἕκαστα. Συμβουλευεῖ δὲ αὐτὴν ὅτι δὲν πρέπει νὰ λυπῆται ἐὰν ἐπιφορτίξῃ πλείονα πράγματα εἰς αὐτὴν ἢ εἰς τοὺς οἰκέτας· διότι οἱ μὲν οἰκέται δὲν ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τῶν τοῦ δεσπότου κτημάτων, εἰμὴ ὅσον τὸ νὰ φυλάττωσι καὶ θεραπεύωσιν αὐτὰ, ὁ δὲ δεσπότης ἐστὶ κύριος νὰ μεταχειρίζεται ἅπαντα ὅταν θελήσῃ. Πρὸς ταῦτα δὲ ἡ γυνὴ οὐ μόνον τὴν ἐλαχίστην δὲν ἔδειξε δυσαρέσκειαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ προθυμίας παρεδέξατο τὰς συμβουλὰς, προσθεῖσα ὅτι γυναικὸς σώφρονος, ἰδίον ἐστὶ τὸ ἐπιμελεῖσθαι τῶν κτημάτων, ὡσπερ καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

Ἀκούσας ταύτην τῆς γυναικὸς τὴν ἀπάντησιν ὁ Σωκράτης ἐπιφωνεῖ:—Νῆ τὴν Ἥραν, ὦ Ἰσχόμαχε, ὄντως ἀνδρικὴν ἐπιδεικνύεις τὴν διάνοιαν τῆς γυναικός!—Ἐκ δὲ τούτου λαβὼν οὗτος ἀφορμὴν ὑπόσχεται νὰ διηγηθῇ αὐτῷ καὶ ἄλλα μεγαλόφρονα αὐτῆς ἔργα· ὁ δὲ Σωκρά-

της παρακαλεῖ αὐτὸν ἐπιμόνως ἵνα ἐξακολουθήσῃ τῆς διηγήσεως λέγων, ὅτι πολλῷ μᾶλλον τέρπομαι νὰ μαθηθῶ ἀρετὴν ζώσης γυναικός, παρ' ἐὰν ὁ Ζεὺς ἐπιδείκνυέ μοι διὰ τῆς τέχνης τὸ πρωτότυπον τῆς γυναικείας καλλονῆς. Λέγει λοιπὸν ὁ Ἰσχ. ὅτι ἰδὼν ποτε αὐτὴν ἠλλειμμένην διὰ ψιμμουθίου καὶ βαφῆς ἐρυθρᾶς, καὶ ἔχουσαν ὑποδήματα ὑψηλὰ ὅπως φαίνεται ὑψηλότερα τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς ἀναστήματος, τὴν ἠρώτησα.—Πῶς σοὶ φαίνομαι, ὦ γύναι, μᾶλλον ἀξιοφίλητος κοινωνός τῶν χρημάτων, ἐὰν σοὶ ἐπιδεικνύω αὐτὰ τὰ ὄντα, ἢ ἂν προσπαθῶ νὰ σ' ἐξαπατήσω ἐπιδεικνύων σοὶ ἀργύριον κίβδηλον καὶ περιδέραια ξύλινα ἐπίχρυσά, καὶ πορφυρίδας ἐξιτίλους, λέγων ὅτι εἶναι ἀληθινά;—ὦ! μὴ γένοιτο, εἶπεν ἡ γυνὴ, διότι ἐὰν ἦσο τοιοῦτος, οὐδέποτε ἤθελον σὲ ἀγαπήσει ἐκ ψυχῆς.—Συνήλθομεν λοιπὸν, ὦ γύναι ἵνα συγκοινωνήσωμεν καὶ τῶν σωμάτων;—Οὕτω λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀπεκρίθη ἐκείνη.—Πῶς λοιπὸν ἤθελον σοὶ φαίνεσθαι μᾶλλον ἀξιοφίλητος κοινωνός τοῦ σώματος, ἀλειφόμενος τὰς παρειάς με μίλτον καὶ ἀνδρείκελον (α) ἢ παρέχων σοὶ τὸ σῶμα τὸ ἐμὸν ὑγιαῖνον καὶ ἐρρωμένον καὶ ἄληθως εὐχρουν;—Ἐγὼ μὲν, εἶπεν ἐκείνη, οὔτε τοῦ μίλτου ἤθελον ἄπτεσθαι ἡδύτερον σοῦ, οὔτε τὸ τοῦ ἀνδρείκελου χρῶμα ἤθελον βλέπει ἡδύτερον ἢ τὸ σόν, οὔτε οἱ ἠλλειμμένοι ὀφθαλμοὶ σου ἤθελον μετέρπει μᾶλλον ἢ οἱ ὑγιαίνοντες.—Καὶ ἐγὼ λοιπὸν, πιστεύσον, ὦ γύναι, μήτε εἰς τὰ τοῦ ψιμμουθίου, μήτε εἰς τὰ τῶν

(α) Ἀνδρείκελον μίγμα βαφῆς εἰς χρῆσιν παρὰ τοῖς ζωγράφους πρὸς ἀπομίμησιν τῆς ἀνθρωπίνης ὄψεως.

βαφῶν χρώματα ἡδομαι μᾶλλον ἢ εἰς τὸ σόν. Καὶ ἀποδεικνύει πρὸς αὐτὴν ὅτι αἱ τοιαῦται ἀπάται ταχέως ἀλίσκονται καὶ ἐξελέγχονται.—Τί δὲ ἀπεκρίθη πρὸς ταῦτα; ἐρωτᾷ ὁ Σωκράτης.—Τί ἄλλο, λέγει ὁ Ἰσχόμαχος εἰμὴ ὅτι τοῦ λοιποῦ ἐπεδείκνυεν ἑαυτὴν καθαρὰν καὶ κοσμίως ἔχουσαν; Με ἠρώτα δὲ μάλιστα εἰ ἔχω τι νὰ τὴν συμβουλεύσω διὰ νὰ φαίνεται ὄντως ὡραία. Ἐγὼ δὲ λέγει, ὦ Σώκρατες, συνεβούλευον αὐτῇ ἵνα μὴ δουλικῶς κάθηται πάντοτε, ἀλλὰ τῇ βοθηαίᾳ τῶν Θεῶν νὰ ἐπιστατῇ δεσποτικῶς καὶ ἐπὶ τῆς ἰστουργίας διδάσκουσα καὶ μανθάνουσα, καὶ τὴν σιτοποιὸν νὰ ἐπισκέπτηται, καὶ τὴν ταμίαν νὰ πλησιάζῃ ἐν ᾧ διανέμει τὰ τροφίμα, καὶ περιερχομένη νὰ παρατηρῇ εἰς ἕκαστα κεῖνται εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν. Καλὸν δὲ γυμνάσιον εἶπον εἶναι, καὶ τὸ νὰ βρέχη καὶ σπογγίζῃ τὴν οἰκίαν, καὶ νὰ ἀνασεύῃ καὶ εὐπρεπίζῃ τὰ ἱμάτια καὶ τὰ στρώματα. Οὕτω δὲ γυμναζομένη, καὶ συναμιλλωμένη πρὸς τὰς θεραπαίνας, καὶ μᾶλλον θέλει ὑγιαίνει, καὶ ἀληθῶς εὐχρωτέρα θέλει φαίνεσθαι καὶ ἐρασιμιωτέρα εἰς ἐμέ. Αἱ δὲ σεμνοπρεπῶς πάντοτε καθήμεναι ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς κεκοσμημένας καὶ ἐξαπατώσας. Καὶ τώρα, εἶπεν, ὦ Σώκρ., πείσθητι, ἢ γυνὴ μου διάγει οὕτως, ὡς περ ἐδίδασκον αὐτὴν καὶ ὡς περ νῦν σοὶ λέγω.

Μετὰ ταῦτα ὁ Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν Ἰσχ. ὅτι περὶ μὲν τῶν τῆς γυναικὸς ἔργων ἵκανὰ ἔμαθεν, ἤδη δὲ ἐπιθυμῆναι νὰ μάθῃ καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἅπερ πρᾶττων καλεῖται καλὸς κάγαθος· ἐκεῖνος δὲ μετριοφρόνως ἀποποιούμενος τοὺς ἐπαίνους τοῦ φίλου του, καὶ ἀποδιδούς αὐτοὺς εἰς σκώμματα, λέ-

γει ὅτι, πρῶτον μὲν ἐπιμελεῖται καὶ θεραπεύει τοὺς Θεοὺς, ἀφ' ὧν πηγάζει πᾶσα γνῶσις καὶ πᾶσα εὐπραγία τοῖς εὖ φρονεῦσιν. Ἐπικαλεῖται δ' αὐτοὺς ὑπὲρ ὑγείας καὶ ῥώμης τοῦ σώματος, καὶ ὑπὲρ τιμῆς ἐν τῇ πόλει, καὶ ὑπὲρ εὐνοίας ἐν τοῖς φίλοις, καὶ ὑπὲρ καλῆς σωτηρίας ἐν πολέμῳ, καὶ ὑπὲρ πλούτου καλῶς αὐξομένου. Ὁ δὲ Σωκρ. ἐρωτᾷ εἰ μέλλει αὐτῷ περὶ αὐξήσεως χρημάτων.—Καὶ πολὺ μέλλει μοι τούτου, ἀποκρίνεται ὁ Ἰσχ. διότι μοι εἶναι εὐχάριστον καὶ τοὺς Θεοὺς νὰ τιμῶ μεγαλοπρεπῶς, καὶ τοὺς φίλους ἐν ἀνάγκαις νὰ ἐπιβοηθῶ, καὶ τὴν πόλιν τὸ κατὰ δύναμιν νὰ κοσμῶ.—Εἶτα δὲ παρακαλεῖ αὐτὸν ὁ Σωκράτης νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν λόγον ὅθεν ἤρχισε, πῶς δηλονότι, ἐπιμελεῖται τῆς ὑγείας καὶ τῆς τοῦ σώματος ῥώμης, καὶ πῶς τὸ ἐν πολέμῳ καλῶς σώζεσθαι. Οὗτος δὲ ἀπαντᾷ ὅτι ταῦτα πάντα εἰσὶν ἀλληλεξάρτητα διότι ἔχων τις αὐτάρκη τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ ἡ ὑγεία, καὶ ἡ ῥώμη, καὶ ἡ τῶν πολεμικῶν ἔργων ἐπιμέλεια προσγίνεται οὐχὶ διὰ τῆς μαλακότητος καὶ τῆς ῥαστώνης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀσκήσεως, ἐντεῦθεν δὲ πηγάζει καὶ ἡ τοῦ οἴκου αὐξήσις.—Καὶ τῆς μὲν ὑγείας καὶ ῥώμης τοῦ σώματος ἐπιμελοῦμαι, λέγει, ἐγειρόμενος πρῶτ' καὶ περιπατῶν εἴτε πρὸς τὴν πόλιν εἴτε πρὸς τοὺς ἀγρούς· ἐκεῖ δὲ ἐποπτεύσας τοὺς γεωργοῦντας καὶ διατάξας τὰ δοκοῦντα βέλτιστα, ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν ἵππον καὶ ἀσκοῦμαι εἰς ἵππασίαν ὁμοιοτάτην ταῖς ἐν πολέμῳ ἀναγκαίαις διατρέχων, ἀνάντη καὶ κατάντη χωρία καὶ διαπηδῶν τάφρους καὶ ὄχετους. Εἶτα δὲ πορεύομαι οἰκαδε, τὰ μὲν βαδίζων, τὰ δὲ τρέχων· ἐκεῖ δὲ ἀ-

ριστῶ μετρίως ὅσον νὰ διημερεύω μήτε ἄγαν κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης. Ὁ δὲ Σωκράτης λέγει ὅτι αὐτὴ ἡ διαίτα αὐτοῦ τῷ φαίνεται ἀξιάγαστος· διότι δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μέσου κατορθοῖ ταυτοχρόνως ἵνα καὶ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος διατηρῇ, καὶ τῆς εἰς τὸν πόλεμον ἀναγκαίας ἀσκήσεως ἐπιμελῆται, καὶ τὸν πλούτον του αὐξάνῃ. Ὅτι δὲ ἐπιτυγχάνει ὀρθῶς τὴν ἐπιμέλειαν ἐκάστου τούτων εἶναι φανερόν, λέγει, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σὲ βλέπω ὑγιαίνοντα καὶ ἐρρωμένον, καὶ πάντες γινώσκωμεν ὅτι εἶσαι ἵππικώτατος καὶ πλουσιώτατος.—Διὰ ταῦτα λοιπόν, ὦ Σώκρατες, καὶ συκοφαντοῦμαι σφόδρα ὑπὸ πολλῶν σὺ δὲ ἴσως ἐνόμιζες ὅτι θὰ σοὶ εἶπω, ὅτι ὑπὸ πολλῶν καλοῦμαι καλὸς κάγαθος.—Ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ, ὦ Ἰσχόμαχε, λέγει, ἔμελλον νὰ σ' ἐρωτήσω, εἰάν ποτε μελετᾷς καὶ περὶ τοῦ πῶς νὰ κατηγορῆς τοὺς ἀδικοῦντας τυχόν καὶ νὰ ἀπολογῆσαι. Ὁ δὲ Ἰσχόμαχος ἀποκρίνεται ὅτι μόνην καὶ ἐτοιμὴν ἀπολογίαν ἔχει ὅτι οὐδένα μὲν τῶν πολιτῶν ἠδίκησε πολλοὺς δὲ καὶ ὠφέλησε τὸ κατὰ δύναμιν. Τὸν δὲ τρόπον τοῦτον τῆς κατηγορίας καὶ ἀπολογίας μελετᾷ καὶ γυμνάζεται μετὰ τῶν φίλων, κατηγοροῦντες καὶ ἐπικρίνοντες τοὺς ἀδικοῦντας τὴν πόλιν, καὶ ἐπαινοῦντες τοὺς ἀξίους ἐπαινοῦ.—Ἀλλὰ πολλάκις, λέγει, δικασθεὶς κατ' ἴδιαν ἐζημιώθην.—Καὶ πρὸς τίνα; ἐρωτᾷ ὁ Σωκράτης.—Πρὸς τὴν γυναῖκα λέγει· διότι ὅταν μὲν συμφέρῃ νὰ εἶπω πρὸς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, εὐκόλως πρᾶττω τοῦτο, ὅταν δὲ συμφέρῃ νὰ ψευσθῶ, ἀλίσκομαι ὦ Σώκρατες, διότι, μὰ τὸν Δία, δὲν δύναμαι τὸν ἥττω λόγον γὰ κάμω κρείττω.

Ἀκολούθως εἰσέρχονται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς καλῆς διοικήσεως τῶν ἔξω ἔργων. Γίνεται δὲ λόγος περὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἐργατῶν ἐν ᾧ ὁ Ἰσχόμαχος ἀποφαίνεται τὴν ἀνάγκην ἀπο καταστάσεως ἐπιτρόπῳ. Ἐκ δὲ τούτου ὀρμώμενος ὁ Σωκράτης ἐρωτᾷ ἂν αὐτὸς παιδεύῃ τοὺς ἐπιτρόπους, ἢ ἂν παραλαμβάνῃ αὐτοὺς μαθηκότας. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἰσχομάχου ὅτι αὐτὸς παιδεύει αὐτοὺς, ὁ Σωκράτης ἐπίκειται αὐτῷ παρακαλῶν νὰ τῷ διηγηθῇ τὸν τρόπον τῆς παιδείσεως.—Πρῶτον μὲν λέγει ὁ Ἰσχόμαχος ἐκλέγω τοὺς ἐγκρατεῖς καὶ οἴνου καὶ ὑπνου, καὶ ἐρωτικῶν· διότι ἢ πρὸς ταῦτα ἔκδοτοι ἀνίκανοί εἰσι νὰ διδαχθῶσι τὸ ἐπιμελεῖσθαι. Εἶτα διδάσκω αὐτοὺς ὅσα καὶ αὐτὸς ἐπίσταται περὶ τοῦ ἔργου· ἐπειδὴ δὲ ἀνάγκη ἐστὶν ἵνα ὦσιν εὖνοι πρὸς ἐμέ ὅπως ἀρκέσωσιν ἀντ' ἐμοῦ παρόντες, ἐμποιῶ αὐτοῖς τὴν εὐνοίαν εὐεργετῶν αὐτοὺς, ὅταν οἱ Θεοὶ δίδωσιν ἡμῖν ἀφθονίαν ἀγαθοῦ τινός. Πρὸς δὲ τούτοις διδάσκω αὐτοὺς τὴν ἐπιμέλειαν οὕτως: εἰάν μὲν ἐννοήσω τινὰς κερδαλεόφρονας, εἰς τούτους ἀποδεικνύω ὅτι κερδαλέον ἐστὶν ἡ ἐπιμέλεια· τοὺς δὲ ἄλλους παιδεύω, ὅταν μὲν ἴδω αὐτοὺς ἐπιμελομένους, ἐπαινῶν καὶ τιμῶν, ὅταν δὲ ἀμελοῦντας, λέγων καὶ πρᾶττων τοιαῦτα ὅποια δάκνουσιν αὐτοὺς. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, λέγει, γινώσκων ὅτι ἀδύνατόν ἐστι δεσπότου ἀμέλειαν ὑποδεικνύντος ὁ θεράπων νὰ ἦναι ἐπιμελής, ἐφορεύω καὶ ἐξετάζω ἐγὼ αὐτὸς τὰ τελούμενα ἔργα, καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς καλῶς πραττομένοις παρέχω ἀμοιβὰς τῷ αἰτίῳ, τῷ δ' ἀμελοῦντι ἐπιτίθημι τὴν πρέπουσαν ποινήν.

Μετὰ ταῦτα ἐρωτᾷ ὁ Σωκράτης εἰάν

ἀρχοῦσιν αἱ διδασκαλίαι αὐταὶ πρὸς καταρτισμὸν τελείου ἐπιτρόπου ἢ ἐὰν ἔχη καί τι ἄλλο νὰ διδάσκη εἰς αὐτούς. Ὁ δὲ Ἰσχόμαχος ἀπαντᾷ ὅτι τρία τινα ἔτι προσαπαιτοῦνται εἰς τὴν τελειοποίησιν τοῦ καλοῦ ἐπιτρόπου. Τὸ μὲν νὰ γινώσκῃ τί τὸ ποιητέον, καὶ πότε, καὶ πῶς· τὸ δὲ νὰ ἦναι ἀρχικός ἐπὶ τῶν ἐργατῶν· τὸ δὲ νὰ ἦναι δίκαιος καὶ πιστός ἐπὶ τῶν τοῦ δεσπότη κτημάτων. Καὶ τὸ μὲν ἐπιτυγχάνω, λέγει, διδάσκων αὐτούς ὅσα καὶ ἐγὼ γνωρίζω περὶ τοῦ ἔργου· ἀρχικούς δὲ ποιῶ αὐτούς, διδάσκων καὶ συμβουλευόντων ἵνα τιμῶσι καὶ χαρίζονται μᾶλλον εἰς τοὺς προθύμους καὶ ἐπιμελεῖς ἢ εἰς τοὺς ἀμελοῦντας. Ἐπειδὴ δὲ αἱ φύσεις τῶν δούλων συμπίπτουσι πρὸς τὰς τῶν ζώων, δύναται τις κολακεύων τὴν γαστέρα αὐτῶν νὰ ὠφελεθῇ πολλὰ παρ' αὐτῶν. Αἱ δὲ φιλότιμοι φύσεις, λέγει, παροξύνονται τῷ ἐπαίνῳ, διότι αἱ τοιαῦται φύσεις πεινώσι τῶν ἐπαίνων οὐχ ἥττον παρ' ὅσον αἱ ἄλλαι τῶν φαγητῶν καὶ ποτῶν. Διανέμω δὲ καὶ δῶρα ἀνάλογα τῆς ἀξίας ἐκάστου, συμβουλευῶ δὲ τοὺς ἐπιτρόπους ἵνα καὶ αὐτοὶ πράττωσι τὸ αὐτό. Ἐὰν δ' ἐννοήσω τινα προτιμώμενον ἢ διὰ τῆς κολακείας ἢ δι' ἄλλου τινὸς μέσου, ἐπιπλήττω τὸν ἐπίτροπον καὶ διδάσκω ὅτι οὐδ' εἰς αὐτὸν συμφέρει τοῦτο.

Τὴν δὲ δικαιοσύνην διδάσκω, λέγει, εἰς τοὺς ἐπιτρόπους ἐρμηνεύων αὐτοῖς τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος ἢ τοῦ Σόλωνος, καὶ ὑποδεικνύων τὰς ἐπὶ τῶν ἀδικούντων ὀρισμένους τιμωρίας, προσπαθῶ ἵνα πείσω αὐτούς ὅτι οἱ νομοθέται ἔγραψαν ταῦτα, βουλόμενοι ὅπως καταστήσωσιν εἰς τοὺς ἀδίκους ἀλυσιτελῆ τὴν αἰσχροκέρδειαν. Προσέτι δὲ

ἀναπτύσσω πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς βασιλικούς νόμους, οἵτινες οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀδικούντων ζημίας τάττουσι, ἀλλὰ καὶ ἀμοιβὰς ὀρίζουσιν ἐπὶ τῶν δικαίων ὥστε πολλοὶ καὶ φιλοκερδεῖς ὄντες, ἐμμένουσιν εἰς τὸ μὴ ἀδικεῖν. Ὅσους δ' ἐννοήσω ὅτι καὶ μετὰ τὰς νομοθεσίας καὶ ἐπαγγελίας ἐμμένουσι τῇ ἀδικίᾳ, τούτους ὡς ἀνιάτους πλεονέκτας ἀποπαύω τῆς χρήσεως. Πολλοὺς δὲ προτρέπω εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ διὰ τῶν τιμῶν καὶ ἐπαίνων, ὅσους δηλονότι ἐννοήσω ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπαινῶνται ὑπ' ἐμοῦ. Τούτους δὲ μεταχειρίζομαι ἤδη ὡς ἐλευθέρους (α), οὐ μόνον πλουτίων, ἀλλὰ καὶ τιμῶν ὡς καλοῦς τε κάγαθούς. Διότι κατὰ τοῦτο, λέγει, ὦ Σώκρατες, μοὶ φαίνεται ὅτι διαφέρει ἀνὴρ φιλότιμος ἀνδρὸς αἰσχροκερδοῦς, τὸ νὰ θέλῃ ἐπαίνου καὶ τιμῆς ἕνεκεν νὰ κοπιᾷ ὅπου δεῖ, καὶ νὰ κινδυνεύῃ, καὶ νὰ ἀπέχηται αἰσχροῦν κερδῶν.

Ὁμιλήσαντες μέχρι τοῦδε περὶ τῆς διαίτης τοῦ καλοῦ οἰκονόμου καὶ περὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑπηρετῶν, εἰσέρχονται ἤδη εἰς ἕτερον ἀντικείμενον λόγου, τὸ τί ὀφείλει νὰ πράττῃ τις, καὶ πῶς, καὶ πότε, ἵνα ὀρθῶς ἐπιμεληθῆται τοῦ ἔργου του. Ἐπειδὴ δ' ἐξ ἀρχῆς ὡς ἐπιτήδευμα εὐγενὲς καὶ ἐλευθέριον παρεδέξατο ὁ Σωκράτης τὴν γεωργίαν, ἦν καὶ ὁ Ἰσχόμαχος ἐξασκῶν ἐκτῆσά το τὴν τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ ἀνδρὸς φήμην, γίνεται ἐφεξῆς λόγος περὶ τῆς γεωργίας, ἐν ᾧ ὁ Ἰσχόμαχος διὰ μα-

(α) Γνωστὸν ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ὁ εἰλωτισμὸς καὶ ἡ ἀνδραποδία ἦσαν συγχωρητὰ καὶ νόμιμα. Τούτους δὲ κυρίως ἐκάλουν δούλους, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἐλευθέρων, ἐς τὸν ἕκτον αἰῶνα παντὸς πολιτικοῦ δικαίου μεταχειρίζοντο δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιῶν καὶ ἐν τοῖς ἐργοστασίοις, ἀπαρτάρωντες ὅπως καὶ τὴν σήμερον ἔχει ἐν Ἀρκίᾳ, Ρωσίᾳ, Ἀμερικῇ καὶ ἄλλαχοῦ.

κρῶν ἀποφαίνεται περὶ αὐτῆς ὡς οὐσης εὐμαθεστάτης καὶ ἀπλουστάτης πασῶν τῶν τεχνῶν. Θέλων δὲ νὰ πείσῃ τὸν Σωκράτην τὰναντία φρονούντα, ἐρωτᾷ αὐτὸν κατὰ τάξιν περὶ τε τῆς ἐκλογῆς τοῦ χωρίου, καὶ περὶ τῆς ἀρώσεως, καὶ τῆς σπορᾶς, καὶ τοῦ θερισμοῦ, καὶ τῆς λιχνίσεως, καὶ τῆς συγκομιδῆς, πῶς ἤθελον γίνεαι ἀρίστα καὶ ἐπωφελέστατα. Ὁ δὲ Σωκράτης ὑπὸ μόνῃς τῆς ὀρθῆς κρίσεως φωταγωγούμενος, καίτοι μὴ γεωργήσας ποτέ, ὡς λέγει, ἀπαντᾷ εὐστοχώτατα εἰς τὰς διδακτικὰς τοῦ φίλου του ἐρωτήσεις, ὥστε καταφωρᾶται γινώσκων ἀρίστα τὴν τέχνην τοῦ γεωργεῖν. Ἐπίσης δὲ γίνεται λόγος καὶ περὶ φυτείας τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀμπέλων, εἰς ᾧ ὁ Σωκράτης ἀπαντᾷ μετ' ἴσης εὐστοχίας.

Ἐντεῦθεν ἐρωτᾷ ὁ Σωκράτης, διατί ἄρα γε τοσοῦτον ἀπλῆς καὶ εὐμαθέτου τέχνης οὐσης τῆς γεωργίας, πολλοὶ οὐ μόνον καρποῦνται ἐξ αὐτῆς οὐδὲν, ἀλλὰ καὶ καταστρέφουσι πολλάκις τοὺς οἴκους των. Ὁ δὲ Ἰσχόμαχος πεποιθὼς καὶ παρρησιαστικῶς ἀποφαίνεται ὅτι ἡ κυρία αἰτία τῆς ἀπορίας τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν ἡ ἀκηδεῖα καὶ ῥαστώνη· διότι οὐδέποτε ἠκούσθη, λέγει, ὅτι τοῦ δεῖνος ὁ ἀγρὸς δὲν ἐκαρποφόρησε, διότι ὁ σπορεὺς δὲν ἐσπείρεν ὀρθῶς τὸν σπόρον, οὐδ' ὅτι ἀγνοῶν τις τὴν φύσιν τῆς γῆς ἐκείνης ἐφύτευσε ἀμπέλους, οὐδ' ὅτι ἠγνόει ὅτι πρὶν ἢ σπείρῃ, ὀφείλει νὰ σκάψῃ τὴν γῆν, οὐδ' ὅτι ἠγνόει ὅτι καλόν ἐστὶν τὸ μιγνύειν τὴν γῆν μετὰ κόπρου. Ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον δύνασαι ν' ἀκούσης ὅτι ὁ δεῖνα δὲν ἐσώδευσε σῆτον, διότι δὲν ἐφρόντισε νὰ σπείρῃ καὶ καλλιέργησῃ· καὶ ὁ δεῖνα σερεῖται οἴνου, διότι δὲν ἐγεώργησε τὰς ἀμπέ-

λους, καὶ ὁ ἄλλος σύκων καὶ ἐλαίου, διότι δὲν ἐπιμελεῖται πῶς νὰ ἔχη ταῦτα. Πρὸς δὲ τούτοις λέγει ὅτι ἕκαστα τῶν ἐργῶν ἀνάγκη νὰ πράττωνται ἐν καιρῷ τῷ δέοντι καὶ μετὰ περισκέψεως ἵνα μὴ ἐπὶ ματαίῳ κοπιᾷζωσιν· διότι αὐτὴ ἡ φύσις προσβοηθεῖ ὥστε τὰ πάντα νὰ γίνωνται αὐτόματα, ἐὰν οἱ ἐργαζόμενοι ἐπιμελῶνται νὰ πράττωσιν ὅσα δεῖ. Π.χ. ἅμα ὁ θεὸς πέμψῃ ὑετοῦς, ὅλα τὰ κοῖλα μέρη τῆς γῆς πληρούμενα ὕδατος γίνονται τελματώδη, ἢ δὲ γῆ παράγει παντοῖαν ὕλην. Ἄν λοιπὸν ὁ μέλλων νὰ σπείρῃ, καθαρίσας τὴν γῆν ἀπὸ τὰς περιττὰς ὕλας, ρίψῃ αὐτὰς ἐν τῷ ὕδατι, ταῦτα αὐτὸς ὁ χρόνος μεταβάλλει εἰς κόπρον ὠφελιμωτάτην εἰς τὴν γῆν. Τέλος δὲ λέγει ὅτι ἡ γεωργία εἶναι σαφῆς κατήγορος ψυχῆς πονηρᾶς· διότι εἰς μὲν τὰς ἄλλας τέχνας ἔχουσι νὰ προσασίζωνται ἀγνοῖαν· ὅτι δὲ ἡ γῆ εὐπάσχουσα ἀντευεργετῆ, πάντες γινώσκουσι τοῦτο. Συντελεῖ δὲ πολὺ καὶ ἡ ἐγκαιρος καὶ δραστήριος ἐργασία· διότι εἰς ἐργάτης ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ ἐργαζόμενος, ἐργάζεται πλείοτερον παρά δέκα ἄλλους πρὸ τῆς ὥρας ἀπερχομένους καὶ ῥαστωνεύοντας δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Τοσοῦτον δὲ διαφέρει καὶ τὸ καλῶς ἐργάζεσθαι τοῦ κακῶς ἐπιμελεῖσθαι ὅσον καὶ τὸ μηδὲν ἐργάζεσθαι· διότι σκάπτοντες ἵνα καθαρίσωσι τὰς ἀμπέλους ἐκ τῆς ὕλης, ὅταν οὕτω σκάπτωσιν, ὥστε νὰ γεννᾶται περισσοτέρα καὶ καλλιτέρα ὕλη, δὲν πράττουσιν ἄλλο τι ἢ ματαιοπονοῦσι. Ταῦτα εἰσι, λέγει, τὰ συντρέποντα τοὺς οἴκους μᾶλλον ἢ αἱ ἀνεπιστημοσύνη. Διηγεῖται δὲ ὅτι τὸν πρὸς τὴν γεωργίαν ἐρωτᾷ μετέδωκεν αὐτῷ ὁ πατήρ, ὅστις φιλογεωργότατος ἦν πάντων Ἀθηναίων.

Οὗτος, λέγει, οὐδέποτε ἠγόραζεν ἀγρόν καλλιεργημένον, ἀλλ' ὅπου ἤκουέ τινα χερσεύοντα δι' ἀμέλειαν καὶ ἔλθειψιν περιποιήσεως τοῦτον ἀγοράζων ἐτέρπετο ν' ἀναδείξῃ αὐτὸν εὐφορον καὶ ἀκμάζοντα· μετὰ δὲ ταῦτα πωλῶν αὐτὸν πολλαπλασίως τῆς πρώην τιμῆς, ἀντηγόραζεν ἄλλον, καὶ οὕτω κατέστη πλουσιώτατος διὰ τῆς φιλογεωργίας.

Τελευταίον δὲ ἐπαινέσαντος τοῦ Σωκράτους τὰς περὶ οἰκονομίας λογικὰς καὶ σοφὰς τοῦ Ἰσχομάχου θεωρίας, ἐπισφραγίζει οὗτος τὸν λόγον διὰ τῆς ἐξῆς παρατηρήσεως:—Οὐδὲν, λέγει, ὦ Σώκρατες, νομίζω οὕτω μέγα καὶ θεῖον πλεονέκτημα τοῖς ἀνθρώποις, ὅσον τὸ νὰ ἦναι τις ἀρχικὸς, ἥτοι νὰ λέγῃ καὶ πράττῃ τοιαῦτα, ὅποια ν' ἀκονίζωσι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ νὰ κοπιάζωσιν ἐθελουσίως καὶ νὰ κινδυνεύωσι. Τοῦτο εἶναι ἀναγκαιότατον εἰς ὅλας κοινῶς τὰς πράξεις, καὶ εἰς τὴν γεωργικὴν, καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν, καὶ εἰς τὴν οἰκονομικὴν, καὶ εἰς τὴν πολεμικὴν, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρουσιν οἱ ἕτεροι τῶν ἐτέρων. Διότι οἱ θεοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐπιστήμονες ἀρχοντες πολλάκις καὶ τοὺς πρὸς ἄλλους ἀπειθεῖς παραλαβόντες, τοὺς ἕκαμον νὰ αἰσχύνωνται νὰ πράξωσιν αἰσχρόν τι, καὶ νὰ νομίζωσι τὴν πειθαρχίαν συμφερότερον εἰς αὐτοὺς, καὶ ἕκαστος ἴδια νὰ ἀγάλληται ἐπὶ τῷ πείθεσθαι, καὶ σύμπαντες προθύμως νὰ θέλωσι νὰ κοπιάζωσι καὶ νὰ κινδυνεύωσιν, ὅταν γίνῃ ἀνάγκη. Τοῦτον εἰκότως δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ ἀνδρὰ μεγαλογνώμονα, εἰς ὃν πολλοὶ ἐθελουσίως ἐπονται· καὶ μέγας ὄντως ἀνὴρ ἐκεῖνός ἐστιν, ὅστις μὲ τὴν γνώμην μᾶλλον ἢ μὲ τὴν ῥώμην δύναται νὰ κατορθώσῃ μέγала. Τὸ

αὐτὸ λέγει, συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἔργα τῶν ἰδιωτῶν. εἴτε ἐπίτροπος ἦτον ὁ ἐφεστηκὸς εἴτε ἐπιστάτης, ὅστις δύναται νὰ καταστήσῃ τοὺς ὑπ' αὐτὸν προθύμους καὶ ἐντεταμένους καὶ συνεχεῖς εἰς τὸ ἔργον, οὗτος ἐστὶν ὁ προξενῶν τ' ἀγαθὰ καὶ πολλὴν περιουσίαν ποιῶν· ἐκεῖνον δὲ τὸν κύριον ὅστις ἐπιφανεῖς ἐπὶ τὸ ἔργον δὲν ἐμποιήσῃ προθυμίαν καὶ ἀμιλλαν εἰς τοὺς ἔργατας, ἐγὼ οὐδὲν τιμῶ· ἀλλ' ἐκεῖνον δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἔχει ἡθὸς βασιλικὸν ὅστις ἐμπνέει μένος καὶ φιλοτιμίαν εἰς τοὺς ἔργατας, τοῦτο δὲ δὲν δύναται νὰ μάθῃ τις ἰδὼν οὐδὲ ἀπαξ ἀκούσας, ἀλλὰ πρέπει νὰ εὐμοιρῇ καὶ παιδείας καὶ φύσεως ἀγαθῆς καὶ τὸ μέγιστον νὰ γίνῃ Θεῖος, διότι οὐδὲν ἀνθρώπινον ἔργον νομίζω τοῦτο τὸ ἀγαθὸν τὸ νὰ ἀρχῇ τις ἐπὶ ἐθελοντῶν, ἀλλὰ θεῖον· δίδεται δὲ τοῦτο βεβαιῶν, εἰς τοὺς ἀληθινῶς διὰ τῆς σωφροσύνης τελειωθέντας.

Ε. Ι. Α.

ΠΕΡΙ ΚΟΣΜΗΤΗΡΙΩΝ.

Διὰ τοῦ ὀνόματος κοσμητήριον (cosmetique) ἐκ τοῦ κόσμος, ἐννοοῦμεν ἐν ταῦθα τὰς οὐσίας ἢ τὰς σκευασίας ἐκεῖνας, αἵτινες ἐνεργοῦσιν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τῶν ὀδόντων κτλ, καθαρίζουσαι ταῦτα καὶ διατηροῦσαι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴν φυσικὴν αὐτῶν καλλονήν. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι ἀρχαιοτάτη, μάλιστα εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Ῥώμης καὶ τῆς Ἀνατολῆς.

Διὰ τὴν κεφαλὴν μεταχειρίζονται τινὲς οὐσίας λιπαράς, αἵτινες ὅμως πολλάκις εἰσὶν ἱπιθλαβεῖς. Τὰ καλλήτερα παχύμυρα (pomades) εἰσὶν ἐκεῖνα, ἅτινα κατασκευάζου-

εἰν ἐκ τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων τοῦ βροῦς μετὰ ἐλαίου τῶν ἀμυγδάλων. Ὅσοι ἔχουσι τὴν κεφαλὴν λιπαρὰν ὀφείλουσι νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ τοῦ παχύμυρα, καὶ ἀντὶ τούτων νὰ πλύνωσι πᾶσαν πρῶταν τὴν κεφαλὴν δι' ὀλίγου ὕδατος καθαροῦ μετὰ τινῶν σταγόνων ὕδατος Κολωνίας.

Πρὸς στερεώσιν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς εἶναι καλὸν νὰ μεταχειρίζονται τὸ ἐξῆς: εἰς εἴκοσι μέρη ἀπλοῦ παχύμυρου ὡς τοῦ κητοσπέρμου π. χ. (pomade de spermaceti) νὰ θέτωσιν ἐν μέρος θεϊκῆς κινίνης ἢ πέντε ταννίνης, ἢ ἀντ' αὐτοῦ, ἐντὸς ἐλαίου λεπτοκαρπύου ὀλίγον μαγειρικὸν ἔλαιον, τὸ ὁποῖον εὐκολώτερον δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Ὅσοι διὰ τὰ παχύμυρα ἢ ἄλλας οὐσίας ἄς πολλοὶ μεταχειρίζονται πρὸς βαφήν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου, λέγουμεν μετὰ τοῦ Γάλλου ἱατροῦ Beaugrand «ὁ γέρων ὀφείλει νὰ σεμνύνηται διὰ τὰς λευκάς αὐτοῦ τρίχας, καὶ νὰ μὴ ζητῇ ἵνα φανῇ νέος, νὰ θέτῃ μύρας ἢ ξανθὰς ἐπὶ προσώπου ρυτιδωμένου.» Ἄλλως τε αἱ οὐσίαι, ἄς συνήθως μεταχειρίζονται ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ εἰσὶν οὐσίαι καυστικαί, δυνάμεναι νὰ ἐπιφέρωσι φλογώσεις καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Πρὸς καθαρισμόν τῶν ὀδόντων λαμβάνομεν παιπάλην κινίνης, μαγνησίας ἢ ἀνθρακὸς καὶ μεταχειρίζομεθα αὐτὴν διὰ τινος λεπτῆς ψήκτρας καὶ οὐχὶ τοσοῦτο σκληρᾶς· αἱ λοιπαὶ παιπάλαι ἄς τινες μεταχειρίζονται ἐπιφέρουσι μᾶλλον βλάβην, διότι καταστρέφουσι τὸ μιλτώδες τῶν ὀδόντων κτλ. Διὰ τῶν ἀνωτέρω οὐσιῶν κατασκευάζουσιν ὡσάυτως μάζας ἢ ἐκλειγμάτα, ὧν ἡ χρῆσις εἶναι καὶ ὠφέλημος καὶ εὐκόλος.

Πρὸς καθαρισμόν τοῦ στόματος εἶναι καλὸν νὰ μεταχειρίζομεθα ψυχρὸν ἢ χλιαρὸν ὕδωρ μετὰ τινῶν σταγόνων συνήθους οἰνοπνεύματος, ἢ οἰνοπνεύματος ἱεροζύλου (gayac), ἢ ὕδατος Κολωνίας ἢ ὕδατος καλουμένου τ. ὁ Bottol, κτλ. Αἱ οὐσίαι δι' ὧν

κατασκευάζουσι συνήθως τὰ πρὸς πλύσιν τοῦ στόματος ὕδατα, εἰσὶ τὸ σισύμβριον (cresson) τὸ κοχλιάριον, ὁ ἠθύσμος, τὸ ἱεροζύλον, τὸ πύρεθρον κτλ. αἵτινες ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ ἐνδυναμώσιν τὰ οὐλα καὶ νὰ ἐξαλείψωσι τὴν δυσωδίαν τοῦ στόματος.

Πρὸς καθαρισμόν τῆς ἐπιδερμίδος εἶναι πρῶτον τὸ καθαρὸν ψυχρὸν ὕδωρ· ἀλλ' ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἔχει πολλάκις ἀνάγκη νὰ βοηθεῖται ὑπὸ τινῶν σκευασιῶν, ὡς τῆς τοῦ σάπωνος, ἀλλ' ἐκεῖνου δὲν κατασκευάζουσιν οἱ μυροπῶλαι ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ τινὲς δικαίως ἀντὶ τοῦ σάπωνος προτιμῶσι τὴν ἐξ ἀμυγδάλων μάζαν. Τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας, τῆς Πορτογαλλίας, τῆς λαβαντίδος κτλ. καὶ τὰ διάφορα ἀρωματικὰ ἄρξια εἰσὶ κατὰλληλα πρὸς καθαρισμόν τοῦ προσώπου ἢ καὶ τοῦ στόματος ἀλλὰ ἠνωμένα μετὰ μεγάλης ποσότητος καθαροῦ ὕδατος.

Πρὸς ἀπαλισμόν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου ὀφείλει τὸ λεγόμενον cold cream τὸ βούτυρον τοῦ κακάου, ἢ τὸ παχύμυρον τῶν σικύων (concombres), πρὸς δὲ καὶ ἡ διάλυσις γλ. ἀμυγδάλων μετὰ μικρᾶς ποσότητος βύρματος βενζόνης, καὶ τὸ ἐκχύλισμα τοῦ ὄρουζιου, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη παιπάλη.

Οἱ ἔχοντες τὴν ἐπιδερμίδα τῶν χειρῶν τραχεῖαν καὶ μὲ βραγάδας, εἶναι καλὸν νὰ λείψωσι τὸ ἐσπέρας αὐτὰς μὲ ὀλίγον βούτυρον τοῦ κακάου ἢ μὲ μάζαν κατεσκευασμένην ἐκ καθαροῦ λευκοῦ κηροῦ, κητοσπέρματος καὶ ἐλαίου γλ. ἀμυγδάλων, καὶ νὰ θέτωσι χεῖροισι.

Ὅσοι διὰ τὰ ψιμμύθια, ἅτινα μεταχειρίζονται τινὲς πρὸς κόσμον δῆθεν, δὲν κάμνουν ταῦτα ἄλλο, εἰμὴ ν' ἀφανίζωσι τὴν φυσικὴν τοῦ προσώπου χροιάν, νὰ μεταβάλλωσι τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ ἀπαλῆς εἰς τραχεῖαν καὶ τὸ πρόσωπον ἀπὸ νέου καὶ ὠραίου, εἰς πρόσωπον γράϊας προσωπίδος.

ΒΑΚΧΙΚΟΝ.

Τὸ καλλίτερον ἐξ ὄλων τῶν ποτῶν εἶναι ὁ οἶνος
εἶν' ἐκείνος,
ὅστις τὴν ψυχὴν ποτίζει, ὅστις τὴν ψυχὴν εὐ-
καί δὲν μένει, [φραίνει
εἰς αὐτὴν οὐτ' ἔχνος λύπης, οὐτε ἔχνος δυσυχίας
κί' ἀπὸ ἐν ποτῆρ' εἰς ἄλλο νέας φέροι εὐτυχίας.
Φέρε πίωμεν τὸν οἶνον νὰ μεθύσωμεν καλὰ,
καὶ νὰ εἰπωμεν τραγοῦδα εἰς τὸν Βάκχον
[μας πολλά:
ὅσ' ἀξίζει καλὸς οἶνος τὸ βιβλίον δὲν ἀξίζει,
δι' αὐτὸ ὁ οἶνοπότης δὲν διαβάσει ἀλλὰ σχίζει

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ.

(Κατὰ Ἰουλιανὸν τὸν Αἰγύπτιον)

Πλέκων στέφανον ἐκ βόδων
Εὐρον εἰς αὐτὰ ἐξαίφνης
Τῆς Κυθήρης τὸν υἱόν·
Τὸν λαμβάνω εἰς τὰς χεῖρας
Καὶ τὸν ῥίπτω, φίλοι, αἶφνης
Εἰς ποτήριον κενόν.

Μὲ καλὸν ἔπειτα οἶνον
Τὸ ποτήριον γεμίζω
Καὶ τὸ πίνω ἐκ μιᾶς·
Ἀλλὰ τώρα μίαν φλόγα
Νὰ αἰσθάνωμαι ἀρχίζω
Εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας.

Ο ΚΟΣΜΟΣ.

Ὁ κόσμος εἶναι μάταιος, εἶν' ἓνα παραμῦθι,
τίποτε δὲν μὲ πείθει,
Ὅτι ὁ λόγος μου αὐτὸς δὲν ἔχει ἀληθείας,
Καὶ ὅτ' ἡ γῆ δὲν εἶν' αὐτὴ γεμάτη δυσυχίας!
Κι' ἂν ἔχης χρήματα πολλὰ εἶσαι δυσυχι-
[σμένος,
Καὶ ἂν δὲν ἔχης χρήματα πεθαίνεις πει-
[νασμένος.
Φοβεῖσ' ἂν ἦσαι ἐγγαμος, πολλὰ κακὰ φοβεῖσαι
Ἄν μένης πάλιν ἄγαμος ἂν κούτσουρο θά
[ῆσαι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΤΟΜΟΥ.

Σηκώνεσαι κάθε πρωτὴ, προσμένεις νὰ νυκτώσῃ,
Νυκτώνεις, κί' ἀνυπόμονος εἶσαι νὰ ζημερώσῃ.
Ἐνδύεσαι, ἐκδύεσαι, κοιμᾶσαι, βρογχαλίζεις.
Τὴν ἐπιούσαν τὰ αὐτὰ ἀπ' τὴν ἀρχὴν ἀρχίζεις.
Δὲν εἶν' λοιπὸν ἀνόητον ὁ κόσμος παραμῦθι,
Ἡ μάλλον ἐν ἀνάλατον κί' ἄνοητον κολοκύθι!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Εἰς τὴν ἔρημον πλανῶμαι
Κ' ἔχω μόνον σύντροφόν μου.
Μαῦρον δάκρυ καὶ πικρὸν,

Κι' ἂν ἐνίοτε κοιμῶμαι,
Ἐχω ὡς παρήγορόν μου
Τ' ὄνειρον τὸ μοναχόν,

Ὅπου φαίνεσ' ἐνδυμένη
Μ' ἐνδύμα λευκῆς μετάξης
Καὶ μὲ πτέρυγας χρυσαῆς,
Κι' ὅτι πλέον δὲν σοὶ μένει,
Εἰμὴ μόνον νὰ πετάξῃ
Σ τῶν ἀγγέλων τὰς μονάς.

Ἐτοιμος νὰ σὲ ἀρπάξω,
Τεῖν' ὁ δυστυχῆς τὴν χεῖρα
Καὶ μ' ἐκεῖνο ἐξυπνῶ.

Τότε θέλω νὰ φωνάξω,
Ἀλλὰ ἡ σκληρὰ ἡ μοῖρα
Μ' ἀπαντᾷ μὲ τὴν ἰχώρ!

Η ΤΥΧΗ.

Ὅταν ὁ Θεὸς θελήσῃ
Τὸν θνητὸν νὰ εὐτυχήσῃ,
Δύναται εἰς μίαν ὥραν
Καὶ τὴν τύχην του ν' ἀλλάξῃ
Καὶ αὐτὸν νὰ τὸν πετάξῃ
Σ τῆς Ἑδέμ τὴν θείαν χώραν.

Ὅταν ὁμοῦ παραβλέπῃ,
Καὶ τὰ δάκρυα δὲν βλέπῃ,
Τότε εἶναι δυστυχία
Εἶναι ὀφθαλμοὶ βρογγμένοι,
Τότε φαίνεται ἐνδυμένη
Μὲ τὰ βᾶκη ἡ πηνία!

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Πρόγραμμα. σελ. 2.
Περὶ τοῦ ἰδίου ὀρμελεφύτου καὶ τῆς ἐνοσιγματικῆς
φροήσεως. σελ. 3, 33, καὶ 65.
Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς. σελ. 8.
Ἡ Κόρις σελ. 12.
Ὁ Ὀψίπλουτος (χαρακτῆρες) σελ. 14.
Γαζέττα σελ. 14.
Διαθήκη φιλαργύρου σελ. 15.
Ὄνοματα κύρια καὶ λέξεις πολυσύλλαβοι ἀγγλι-
τικῶν λαῶν σελ. 15.
Περὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῶν Ἰνδιῶν σελ. 16.
Αἱ Ἀμαζόνες σελ. 19.
Ἐπιστολαὶ Θεανοῦ σελ. 21 καὶ 22.
Θάνατοι προδιεγνωσμένοι σελ. 23 καὶ 24.
Ἡ ζωὴ κατὰ τὸν Πλίνιον σελ. 24.
Περὶ Ἀθιγγάνων σελ. 25.
Κωδωνοκρουσία σελ. 28.
Ἀμοibaia τῶν συζύγων χρεὴ σελ. 30.
Αἱ ἀναμνήσεις (ποίησις) σελ. 31.
Ὁ Ὄνος σελ. 31.
Ὁ Ταμερλάνος καὶ ὁ ποιητῆς Ὁμέδης σελ. 32.
Πρὸς τὰς νέας (ποίησις) σελ. 32.
Ἀπόσπασμα ἀναφορᾶς ἐκ Τραπεζοῦντος. σελ. 32.
Κάρολος θ' καὶ ὁ ποιητῆς Δωράτος σελ. 32.
Χαίρετε Κύριοι σελ. 38.
Ὁ Βραχμάς σελ. 40.
Περὶ φιλίας σελ. 43.
Ὁ Κομφούκιος σελ. 47.
Ὁ οἰηματίας (χαρακτῆρες) σελ. 50.
Ἀρχοντικὴ ἰδιοτροπία σελ. 50.
Πορφυρογέννητος σελ. 52.
Ἐκθεσις βιομηχανικῆς σελ. 52.
Ἀσθενεῖαι τῶν πτηνῶν (ἀσθμα-Φθίσις) σελ. 53.
Αἱ τέσσαρες ἡλικίαι σελ. 53 89 105 καὶ 130.
Ὁ Ἰωσήφ Πρίθ. Μολιέρος καὶ ὁ Κλέπτης σελ. 56.
Ὁ Πίρων καὶ ὁ τυφλὸς ἐπαίτης σελ. 56.
Ὁ Στέρν εἰς ὀδοποιίαν σελ. 56.
Χριστὸς ἀνέστη σελ. 63.
Ἀδελφικὴ ἀγάπη σελ. 63.
Τὸ ἀμφίβολον τῆς συναντήσεως μέλλον (ποίησις)
σελ. 64.
Ὁ Γέρων παραπονούμενος ἢ αἱ τρεῖς ἡλικίαι,
(ποίησις) σελ. 64.
Ψιμύθειον σελ. 64.
Ὁ ἄνθρωπος σελ. 71 100 124 150 173 199 123
καὶ 246.
Οἱ φουσιόφιαι καὶ ἡ ἀθεία σελ. 74
Ὁ Οργίλος (χαρακτῆρες) σελ. 82.
Ἀνούκη σελ. 83.
Ἡ σωφροσύνη, ἡ μετριοφροσύνη, τὸ οὐκὸν σέβας,
ἡ διαλλαγή, ἡ μεταβολὴ τῆς τύχης (ἐκ τῶν τοῦ Βαλ.
Μαζίμου) σελ. 84.
Ἡ συνειδήσις (Young) σελ. 85.
Ἐπιτύθειον (ποίησις) σελ. 87.
Περὶ λήψεις τῶν τοῦ Σακσπὴρ δραμάτων, ὁ Μακπέτ

σελ. 88.—Ὁ βασιλεὺς Λεῖρος 108.—Ὁ Χαμλέτ 178.
Περὶ Καουτσού σελ. 91.
Ἀποφθέγματα Πουδλίου Σύρου σελ. 93.
Ἄλλὰ . . . σελ. 93.
Ἡ ἀξέριτος βασίλισσα σελ. 94.
Δὲν τρέχω ν' ἀκροάζωμαι (ἑσμάτιον) σελ. 94.
Οἱ δύο Βίστρυχοι (ποίησις) σελ. 95.
Τῷ φίλτ. Μιλτ. Παππᾶ (ποίησις) σελ. 95.
Οἱ δύο μοναχοὶ σελ. 95.
Ἄγγλου διαθήκη σελ. 96.
Ὁ Μάιος (ποίησις) σελ. 96.
Ἀίνιγμα σελ. 96. Ἡ λύσις αὐτοῦ σελ. 120.
Ἀναγκαῖα ἢ κοινωνία σελ. 97.
Ὁ θάνατος σελ. 111.
Ὁ Ἀντάρεσκος (χαρακτῆρες) σελ. 111.
Ἐκείνη σελ. 112.
Ὁ Εὐσέβιος ἢ ὁ ἐνάρετος πλούσιος (Young) σελ. 114.
Παράφρασις ἑμμετροῦ τοῦ ἸΑ' εἰδυλίου τοῦ Θεοκρί-
του (Κύκλωψ) σελ. 115. τοῦ Α' εἰδυλίου (Θύρας ἢ
ψδῆ) σελ. 208.
Τὸ φύλλον (ποίησις) σελ. 116.
Πρὸς τὸν Κον Ἀλ. Ζωηρόν (ἐπιστολὴ) σελ. 117.
Τὸ δάκρυ (ποίησις) σελ. 117.
Ἡ πρώτη συνάντησις (ἑσμάτιον) σελ. 118.
Ὁ Μαλέρβος σελ. 119.
Εἰς ἡλικιωμένην ὠραίαν σελ. 119.
Μικρὸν λάθος σελ. 119.
Διογένειος ἀπάντησις σελ. 120.
Ἀίνιγματα 3 σελ. 120 αἱ λύσεις αὐτῶν σελ. 144.
Παροράματα σελ. 120 168.
Βιβλιοθήκαι σελ. 121 145 169 193 217 καὶ 241.
Ὁ Πολυπράγμων (χαρακτῆρες) σελ. 132.
Ἐπιστολαὶ πρὸς Κωνσταντίαν σελ. 132 182.
Εὐτράπελος σπουδασιολογία σελ. 135.
Ἦμνος πρὸς τὸν ὕψιστον (Young) σελ. 137.
Ἡ νυκτοβάσις σελ. 140.
Θλιβερά ἀνάμνησις. σελ. 141.
Εἰς νέον ποιητὴν (ποίησις) σελ. 142.
ὦ! μὴ κοιμᾶσαι (ἑσμάτιον) σελ. 142.
Τὸ παρελθόν (ἑσμάτιον) σελ. 143.
Ἀνέκδοτα 4 σελ. 143—144.
Γνωμικὰ σελ. 144 192
Ἀίνιγμα σελ. 144 ἢ λύσις αὐτοῦ σελ. 168.
Ὁ ὑποκριτῆς (χαρακτῆρες) σελ. 153.
Ὁ κροκόδειλος σελ. 155.
Ἡ πρώτη ἀνάγκη σελ. 157.
Τὰ ἄνθη τῆς Παναγίας σελ. 162.
Περὶ διαρκείας τῆς ζωῆς σελ. 166.
Χάρε, χάρε, (ἑσμάτιον) σελ. 168.
Τόπου συνήθεια σελ. 184.
Ὁ Κ. Αἴλουρος καὶ ἡ Κα. Φιφῆ σελ. 185.
Τὸ πᾶν καὶ ὁ ἄνθρωπος (ποίησις) σελ. 188.
Ἡ βαρκούλα (ἑσμάτιον) σελ. 190.
Ἡ δι' ὀστρίων ἀπελευθέρωσις σελ' 191.
Ἀνέκδοτα 3 σελ' 191—192.

Ὄνόματα τῶν μηνῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γερμανοῖς
σελ. 192.

Ἄνιγμα σελ. 192 ἢ λύσις αὐτοῦ σελ. 216.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ θανάτου (Toung.) σελ. 204.

Τὸ ὄνειρον τοῦ Βάν-Δάελ σελ. 210.

Ὁ γέρον μετὰ τοὺς δύο αὐλοὺς. 212.

Μάρκου Βαλλερίου ἐπίγραμμα εἰς Φάβουλαν, καὶ
ἐποσθήματα τοῦ αὐτοῦ σελ. 215.

Ὁ πτωχὸς (ποίησις) σελ. 216.

Ἡ βοσκοπούλα (ποίησις) σελ. 216.

Εὐθυμείαι; (ποίησις) σελ. 216.

Βιβλιογραφία σελ. 229.

Ἐπιστολὴ μεξικανῆς γυναικὸς σελ. 236.

Τίνες εἶσιν αἱ καλλιτέραι ἴνεις; σελ. 237.

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ προσώπου σελ. 238.

Ἰδιοτροπία σελ. 239.

Εἰκὼν συνοδευθεῖσα μετὰ τινῶν στίχων σελ. 240.

Μαρία (ποίησις) σελ. 240.

Ὁ Καφὸς (ποίησις) σελ. 240.

Περὶληψις τοῦ περὶ οἰκονομίας διαλόγου τοῦ Σω-
κράτους σελ. 249. καὶ 279.

Ὅλιγα τινὰ περὶ Ὀμήρου σελ. 256.

Ναπολέων Α' σελ. 260.

Ἰπὸσχεσις Καρόλου τοῦ Ε' σελ. 264.

Τῆ φιλιτάτη μοι Μ ποίησις σελ. 264.

Σκληρὰ θυμᾶσαι . . . (ἄσμάτιον) σελ. 264,

Περὶληψίς ἀρχαίων Ἑλληνικῶν Δραμάτων, (Εὐ-
ριπίδου Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αἰδίῳ), σελ. 265.

Πρὸς Φιλάργγρον, σελ. 271.

Ἀποσπάσματα ποιημάτων ἀνεκδότων γραφέντων
κατὰ τὸ 1820) ὑπὸ Ζ. Ζ. σελ. 272.

Ἴσις καὶ Ὀσίρις, σελ. 273.

Περὶ κοσμητηρίων σελ. 290.

Ἡ ἀλήθεια, (Ἰνδικὸν διήγημα) σελ. 292.

Βακχικόν,

Ἀναχρεόντιον,

Ὁ κόσμος,

Τὸ ὄνειρον,

Ἡ Τύχη.

} ποιήσις σελ. 294.

EIKONES.

Ἡ Κόρις, σελ. 12,

Ὁ Κομφρούκιος, σελ. 47,

Ἡ Ἀνούκη, σελ. 83.

Ὁ Κροκόδειλος σελ. 155.

Ὁ Κος Αἰλούρος καὶ ἡ Κα Φιφή, σελ. 165.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Τὸ κατ' ἀρίσκειαν ταξείδιον (Με εἰκονογραφίας.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ.

ΤΟ ΚΑΤ' ΑΡΕΣΚΕΙΑΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ.

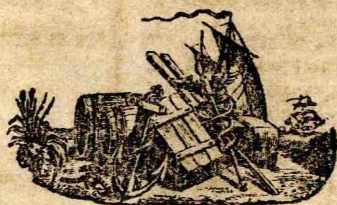
ὑπό

Ἀλφρέδου Μουσέτου καὶ Π. Ι. Στάλ.

Μετάφρασις Θ. Ζ. Ζ.

ΙΟΥΝΙΟΣ

1861

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.